

Adventes Vēstis

2009. gada aprīlis, #04 (158)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
PERSONĪGA
EVANĢĒLIJA
SLUDINĀŠANA

JAUNIEŠU
LŪGŠANU
NAKTS

MĀCĪTĀJA
PĀRDOMAS:
NE ES, BET
KRISTUS

KAS NOTIKA
AR SUŽU
ZEMI? 2. DAĻA

INTERVIJA
AR MANT'ZINI
ILGONI
MAZJŪLI

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Intervija	12
Īpašumi	14
Vārds mācītājam	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Ārzemju ziņas	21
Citu konfesiju ziņas	22

Mūsu misijas uzdevums

2008. gada vasarā Adventistu Latvijas draudžu savienības kongresā draudžu pārstāvji (delegāti) balsoja par stratēģisko plānu nākošajiem pieciem gadiem. Šis plāns sākas ar mūsu misijas uzdevuma definēšanu. Vai Tu zini, kāds tas ir?

“Aizsniegt Latvijas Republikas teritorijā dzīvojošos cilvēkus ar evaņģēlija vēsti par Dieva dāvāto glābšanu. Mācīt un sagatavot draudzes

locekļus misijas darba veikšanai.

Mūsu draudze tic, ka Dievs, visa Radītājs, vēlas Savā žēlastībā glābt visus cilvēkus Jēzus Kristus Vārdā. Šī mērķa labad Dievs ir uzticējies katram Savam sekotājam būt instrumentam Viņa rokās, glābjot cilvēkus un darot tos par Kristus mācekļiem. Viņš dod spēku draudzei ar Svēto Garu, lai misija tiktu izpildīta. (...) Tomēr, lai arī Dievs katram ticīgajam ir uzticējies būt Viņa līdzstrādniekam pestīšanas misijā, tikai “Dievs liek visam augt”, un draudzes uzdevums ir sagatavot ceļu Dieva darbībai. Katrs patiess Jēzus sekotājs ir daļa no Kristus miesas un ir apbalvots ar garīgajām dāvanām kalpošanai. Dievs ir nozīmējis dažus cilvēkus – apustuļus, praviešus, evaņģēlistus, mācītājus un skolotājus –, lai tie gatavotu citus viņu kalpošanai. (...) Mēs ticam, ka Jēzus nāks drīz, un Dievs noslēgs Savu glābšanas plānu.” Vai Tu arī tam tici? Vai Tu arī esi gatavs piedalīties?

*Adventistu Latvijas draudžu savienības
lauka sekretārs Ivo Roderts*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Linda GUNDE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vairāk gaismas

Manī nopietnas pārdomas rada, teikšu atklāti, neapdomīgais raksts par “Austrāliju”, kā arī citas tendences, par kurām parasti nerunā, un ko kāds var nosaukt par sīkumiem un kasīšanas, jo ir kļuvis tikpat kā par normu dažās draudzes daļās. Es runāju par tendenci vai vienkārši neuzmanību publicēt mūsu izdevumos tādas attēlus, kuros bieži vien sievietes ir “apkārtas” lielākā vai mazākā mērā ar rotaslietām. Man būtu skumji, ja šobrīd man būtu jācītē Dieva Vārds vai Pravieša Gars, lai atgādinātu, ka ārējās rotāšanās netiek pieskaitīta kristīgām vērtībām. Nezinu, kādiem vārdiem lai skaidrāk aktualizē šo tēmu. Ar to es vēlos pateikt, ka, ja tiek publicēti šādi raksti (laicīgu filmu recenzijas) un šādi attēli, tas rada precedentu un dod iemeslu atdarināšanai. Viena lieta, ja šādus jautājumus apspriež privātā lokā, bet otra lieta, ja to kā labu reklamē Savienības mēdijs. Neviena jau nešaubās, ka daudzas māsas nav atteikušas no vēlmes rotāties un ka daudzi draudzes locekļi skatās laicīgas filmas, bet tas nenozīmē, ka tas ir pareizi...

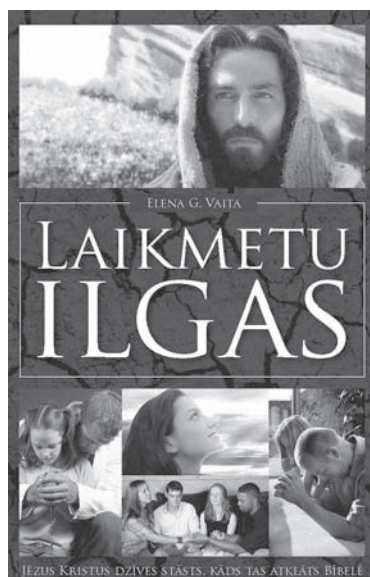
Ja iepriekšminētā raksta publicēšana bija ar nolūku “pataustīt” tautas reakciju, tad “garām”, jo ne jau visi rakstīs, ne visi teiks, taču kādus kurš izdarīs secinājumus, to gan mēs nezinām. Sliktākais būs tad, kad daudzi padomās: “Re kā, agrāk es šaubījos, domāju, ka tas ir slikti, taču izradās, ka velti uztraucos!” Vai beigās nesanāks kā Atkl. 11:10 “Zemes iedzīvotāji priecāsies par tiem un būs līksmi, tie sūtīs dāvanas cits citām, jo šie divi pravieši mocīja visas zemes iedzīvotājus”. Viens nepareizs, bet nostiprināts skatījums pavērs ceļu pārpratumiem un grēkiem, bet tie, kas cīnās pret savam miesas kārbām, var tikt izsisti no līdzsvara un pat izsmieti.

Ja jau tomēr ir velēšanās caur provocējošiem rakstiem uzaustīt draudzes “pulsu”, tad lūdzu šīs tēmas nepublicējiet apgalvojuma vai piedāvājuma, bet gan jautājuma formā. Un tad neaizmirstiet dot Bībelē pamatotus paskaidrojumus. To pašu vēlos sacīt attiecībā par “viedokļu lappusīti”. Pēc raibajiem viedokļiem būtu jāseko izsvērtam un autoritatīvam komentāram, lai nesanāk kā soģu laikos: “Un ikviens darīja kas šķita taisns pašā acīs” (Soģu 21:25). Kā labu piemēru varu minēt jauniešu lappusīti ar eksperta viedokli. Vienīgais, ir velēšanās, lai eksperts runā nevis no sevis, bet gan vairāk lietojot Dieva Vārdu. Domāju, šādam komentāram būs daudz lielāka vērtība.

*Ar cieņu, Daugavpils un Krāslavas draudzes mācītājs un
Savienības draudzkopības nod. vadītājs Mikus Kaimiņš*

Konkurss “Interesantākā vēstule”

Žurnāla *Adventes Vēstis* redakcijas vārdā vēlos pateikties visiem līdzšinējiem rakstītājiem. Pateicoties vēstulēs izteiktajām atsauksmēm, mēs varam plānot tālāk mūsu darbu, uzlabot to un gatavot izdevumu tādu, kādu to vēlas redzēt mūsu lasītāji. Saprotam, ka mūsu centieni veidot žurnāla saturu uztveramāku mūsdienu cilvēkam

ne vienmēr tiek nepārprotami vērtēti, tāpēc labprāt uzklašām kritiku, to izvērtējam un cenšamies mainīties. Tāpat mums ļoti palīdz vēstulēs izteiktie ierosinājumi un viedokļi. Vēstuļu sadaļa parāda, cik dažādi domājoši mēs esam, un tas ir labi, jo liecina, ka Kristū katrs esam brīva personība.

Mēs vēlamies dzirdēt vairāk no lasītājiem, tāpēc kopā ar izdevniecību Patmos organizējam konkursu “Interesantākā vēstule”.

Noteikumi ir pavisam vienkārši. *Adventes Vēstis* maija numura interesantākās vēstules autors kā balvu saņems nesen krāsainos vākos no jauna izdoto Elenas Vaitas grāmatu “Laikmetu ilgas”. Gaidām jūsu vēstules, un lai veicas!

*AV nodaļas redaktors
Ģirts Rozners*

Sludinājumi

Lūgums atbalstīt!

„Cienījamie lasītāji, tieši pateicoties daudziem no Jums, bija iespējams izdot grāmatu “No recidivista līdz Latvijas lepnumam”. Pašreiz ir tapis šīs grāmatas tulkojums krievu valodā. Sirsnīgi lūdzu palīdzēt man izdot šo grāmatu, jo tā uzrunās daudzus, kuri vēl meklē, maldās un smok zem grēka nastas. Mīli lūdzu atbalstīt finansiāli tulkotāja darbu, rediģētāja darbu un pašas grāmatas izdošanu Latvijā. Pirmajā metienā 1000 eksemplāri. Būšu pateicīgs par katru santīmu un latu. Zvanīt personīgi- Arnis Irbe, tel. 29693847. Jūsu brālis Kristū Jēzū.”

Līdzjūtība

10. aprīlī, 83 gadu vecumā mūžībā aizgājusi Elza Daņķe, sludinātāja Volde-māra Daņķa (kalpojis Dobeles, Auces, Kandavas un Ventspils draudzē; miris 1985. gadā) dzīvesbiedre. Stiprinoties augšāmcelšanās cerībā, Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienība un “Adventes Vēstu” veidotāji izsaka patiesu līdzjūtību Elzas Daņķes tuviniekiem.

Līdzjūtība

Š.g. 13. aprīlī Dieva mierā aizmigusi ilggadēja Rīgas I draudzes locekle un uzticīga Baltijas ūnijas darbiniece Valentīna Cirkunova.

Dzimusi 1930. gada 8. martā, viņa savu dzīvi Dievam bija nodevusi, kristoties 1947. gadā pie sludinātāja A. Čoldera. Jau 1948. gadā pievienojusies Rīgas I draudzei.

Daudzus gadus viņa kalpoja kā dežurante Baznīcas ielā, kur ar savu laipno smaidu un valodu sagaidīja ikvienu, kas tur iegriezās.

Adventistu Baznīcas Baltijas ūnijas un Latvijas draudžu savienības darbinieki, kā arī „Adventes Vēstu” redakcija izsaka dziļu līdzjūtību viņas piederīgajiem.

Iepazīšanās

Vēlos iepazīties ar 33-40 g.v. ticības brāli. Ļoti vēlos ģimeni un bērnus. Mani sauc Jeļena Mejlahova, dzimusi 25.12.1972. Rīgas draudzes locekle jau ilgāku laiku. Tāl. 22357978. Rakstīt: Rīgā, LV-1057, Salaspils ielā-6, kor. 4, dz. 43. No cietuma, lūdzu, netraucēt. Lūdzu, rakstiet krievu valodā.

Iepazīšanās

Vienkāršs ticības brālis ļoti vēlas iepazīties ar ticības māsu vecumā līdz 40 gadiem. Pašam ir 45 gadi. Var būt viena atvasīte. Tāl.: 29269889

Ceļu meklē arī Kārsavā

No *Adventes Vēstīm* un no cilvēkiem bijām daudz dzirdējuši par Ceļa meklētājiem. Un jāatzīst, ka tikai labu un neko sliktu. Pagājušajā rudenī divi pārstāvji no draudzes braucām uz Ogrī, uz Ceļa meklētāju vadītāju sanākumi skatīties, kas tas ir. Gribējās beidzot saprast, vai tas ir tas, kas arī mums ir vajadzīgs un derīgs. Apskatījām. Iepatikās. Braucām mājās un stāstījām

draudzei. Draudzes jaunieši izteica vēlēšanos, ka tāds Ceļa meklētāju klubs būtu vajadzīgs arī Kārsavā.

Viss sākās janvāra beigās, kad, draudzes atbalstīti, devāmies pārgājienā uz 5 km attālo Naudaskalnu. Tur bija ziemas šļūkšanas priekš, pusdienas un draudzīgas sarunas par Dievu, garīgām lietām un nākotnes iecerēm pie ugunskura. Kopš februāra sākuma katru sestdienas pēcpusdienu mums notiek nodarbības. Pagaidām mūsu pulciņš nav liels, bet tas mums netraucē. Paldies Cēsu „Sadraudzības” ceļa meklētājiem, kas bija atbraukuši pie mums ciemos un dalījās ar savu pieredzi un piedzīvojumiem. Tas bija ļoti iedrošinoši.

Prašīju jauniešiem, kā viņi jūtas, apmeklējot Ceļa meklētāju nodarbības. Sekoja atbilde, ka, ejot uz pirmajām satikšanās reizēm, bija neziņa, kā būs. Turpretim tagad esot priecīgi, ka var piedalīties nodarbībās. Šeit viņi var vairāk iepazīt Dievu, saprast labāk Dieva likumus, mācīties, kā izturēties vienam pret otru. Viņi atklāja, ka ir daudz kopīgu interešu. Un kur vēl tie jaukie formas tērpi, vasaras nometnes un jauni draugi! Bet tas vēl viss priekšā Valteram, Viesturam, Dacei un Lindai.

Solvita Strelča

Pašu vadīts dievkalpojums

Aizvadīts vēl viens jauniešu dievkalpojums Bauskas draudzē. Mūsu vadītāja bija Līvija. Viņa bija galvenais organizators. Viņa mums sadalīja pienākumus. Katrs savu pienākumu izpildīja, un, manuprāt, ļoti labi. Mēs, protams, visi bijām nedaudz uztraukušies, jo visi pienākumi ir atbildīgi, kā nekā tas ir dievkalpojums. Vadījām arī sabatskolu, galvenais skolotājs bija Rūdolfs.

Dievkalpojumu gatavojām nopietni, viss bija smalki izplānots. Ar šo pasākumu vēlējāmies piesaistīt citu jauniešu uzmanību, un tādējādi arī mēs mācāmies kalpot Dievam. Mūsaprāt, pasākums bija izdevies. Līvija Baltrušaita piebilst:

Šī dievkalpojuma tēma bija „Rokas”, kurā vēlreiz pārlūkojām Dieva roku brīnumainos darbus, katrs jauniešs bija sagatavojis arī kāda tuva cilvēka roku aprakstus: Elvita stāstīja par omītes rokām, Rūdolfs par tēta, Dita par mammas, Jānis – par drauga rokām. Mēs runājām arī par kāda ļoti īpaša Dēla rokām, šīs rokas savā mīlestībā darīja daudz laba, daudz brīnumaina, bet lielākais, ko tās ir izdarījušas manā labā, – izstiepušās pie krusta un saņēmušas manas naglas savās plaukstās. Nav svarīgi, kas ir tavās rokās, svarīgi, kā rokās esi tu pats. Ko tu vari darīt šo roku labā?

Jānis Klimovičs

“Eņģeļu vēsts” arī Ogrē

14. martā bija lielisks jauniešu dievkalpojums. Sākās ar to, ka Gustavs (kuram aprīlī paliek 3 gadi), māmiņas Rasas mīlo roku iedrošināts, dziedāja “Es mīlu Jēzu”. Svētrunu mums uz ekrāna līdzdalīja tās tulkotājs Daumants Kleimanis. Galvenā doma no dinamiska, jauna amerikāņu mācītāja bija – Jēzus ir šodien, un Viņš mūs aicina uz lieliem darbiem – šodien!

Ansambļis dziedāja aizrautīgi, mīli. Īpaši izcēlās viena dziesmiņa, kurai nevajadzēja tulku, to mums arī iemācīja – žestu valodā. Mīlestības valoda ir sirds valoda, un droši, ka tajā mēs runāsim, kad Jēzus nāks otrreiz un mēs būsim ar Viņu kopā mūžībā.

Astrīda Elstiņa

Misionāru viesošanas Tukumā

14. martā mūsu draudzes pēcpusdienā "Gaisma" piedalījās misionāru ģimene – Kristīna un Jānis Ēči. Interesants bija pārskats par misionāru aizsniegtajām zemēm un tautām. Kristīna un Jānis nes Jēzus pestīšanas vēsti musulmaņu zemēm. Kristīna stāstīja par kalpošanu Ēģiptē un Uzbekistānā. Valstīs, kur kļūt par kristieti nozīmē izstumšanu no ģimenes un sabiedrības. Uzbekistānā sabiedriskā vietā liecināt ir aizliegts, dzīvoklī, ja tajā ir vairāk nekā četri ciemiņi, jebkurā brīdī var ienākt milicis un pārbaudīt, kas tur notiek. Ar kristietību saistītas aktivitātes var kļūt par iemeslu vairākiem gadiem cietumā. Par aizdomīgu pulcēšanos kaimiņi ziņos ne naida dēļ, bet tādēļ, ka baidās no likuma pārkāpējiem. Kristietība ir pretvalstiska.

Klausoties stāstījumu sapratām, cik Dievs ir žēlīgs, kādas mums ir dotas iespējas liecināt, izplatīt literatūru, pulcēties dažādos pasākumos. Vai mūsu zemē, tik labvēlīgos apstākļos ikviens cilvēks ir uzrunāts? Par mūsu iespējām un atbildību runāsim aprīlī, kad draudzes pēcpusdienā piedalīsies pārrunās "Sāls".

Daina Sproģe

Vai bija vērts?

Siguldā notika veselīga dzīvesveida seminārs "Dzīvo sveiks un vesels", kuru rīkoja Adventistu Siguldas draudze. To vadīja mācītājs Jānis Mucenieks, teol. mg. Antons Baranovskis un ārsts Ārija Liepa un Skaidrīte Krūmiņa. Pēc pasākuma uzdevām dažus jautājumus dalībniekiem:

Ko jūs gūvat, noklausoties lekcijas kursu par veselīgu dzīvesveidu?

Vēlreiz pārliecinoties par to, ka svarīgi ir zināt, svarīgi ir darīt, svarīgi ir veidot izpratni par lietām, svarīgi ir dzirdēt dažādus viedokļus. Lektoram ļoti labs, ļoti ilustratīvs uzskates materiāls.

Vai dzirdētais papildināja jūsu zināšanas par veselību?

Dzirdētais vēlreiz pasvītvoja jau esošās zināšanas un vēlreiz atgādināja, ka svarīga ir attieksme pret sevi, pret dabu. Svarīga ir harmonija.

Vai ir jūtamas izmaiņas veselībā, kad pielietojāt praktiski iegūtās zināšanas? Jā, ir jūtama veselības uzlabošanās. Ir darbaspēju palielināšanās un priecīgāks skats uz dzīvi.

Sarmīte Gribule

Septiņi meklētāji

14. martā Madonas 2. vidusskolas zālē notika Madonas Ceļa Meklētāju kluba dalībnieku svinīga uzņemšanas ceremonija. Ceļa Meklētāju klubs darbojas Madonā no pagājušā gada 16. septembra. Tiekamies dzīvei nepieciešamas prasmes – pirmo palīdzību, jāšanu ar zirgu, stikla

apgleznošanu, veselības principus, kristietības pamatus utt. Kluba nodarbības ikdienā apmeklē 10 līdz 12 pusaudži. Kopīgi esam bijuši Rīgā Akvalandē, kur nokārtojām ieskaiti iesācējs peldēšanā, medicīnas muzejā. Palīdzējām organizēt Ziemassvētku labdarības eglīti. Pateicība uzņēmējai Neldai Janovičai par ziedojumiem kluba aktivitātēm. Liels nopelns kluba ikdienas darbā pienākas otram vadītājam Mārtiņam Jakovļevam, pateicība skolotājiem Vijai Jakovļevai, Austrim Inģim un pārējiem ekspertiem.

Uzņemšanas ceremonijai gatavojāmies vairākus mēnešus, mācoties Ceļa Meklētāju solījumu un likumus, šūdinot formas un pelnot nozīmītes. Ceremoniju vadīt bija ieradušies Rūjienas Ceļa Meklētāju kluba dalībnieki. Rūjienieši pieņēma madoniešu solījumu un, protams, ļoti personīgi sveica septiņus Madonas jaunos Ceļa Meklētājus – Kitiju, Sandi, Taņu, Ditu, Kristīni, Mairitu un Alvi. Katram Ceļa Meklētājam tika uzsiets dzeltens kaklauss, kas simbolizē piederību vispasaules organizācijai. Katrs jaunais Ceļa Meklētājs dāvanā saņēma Bībeli.

Egita Kubliņa

Veselība ieinteresē

15. martā Salacgrīvā notika veselības izstāde, kura neatstāja vienaldzīgu nevienu no 173 apmeklētājiem. Apmeklētāji ar lielu interesi ieklausījās veselīga dzīvesveida ieteikumos un izteica vēlēšanos apmeklēt veselības klubu, lai vēl vairāk uzzinātu par veselības pamatlukumiem. Divas Salacgrīvas medicīnas darbinieces izteica vēlēšanos pievienoties komandai, kad citās Latvijas pilsētās tiks organizētas šādas izstādes, lai, kalpojot ar savām zināšanām, laiku un aprikojumu, spētu gūt prieku un gandarījumu. Liels paldies pašizliedzīgajiem komandas locekļiem no Valmieras, Cēsu, Rīgas IV un Salacas draudzes. Lai Dievs Jūs bagātīgi svētī!

Lija Sigajeva

Mūzika veselībai

Veselības klubs „Jauns sākums” turpina savu darbu Valmierā un Zilākalna ciematā, ik reizes pulcinot ap 50 klausītāju. Martā mūsu klubīņam Valmierā bija 10. reize kopš tā dibināšanas. Gribējām sagādāt viņiem pārsteigumu un īpaši iepriecināt šajā reizē. Tas arī izdevās. Mūsu klubīņā

brīnišķīgu koncertu sniedza kamerkoris “Cantamus”.

Par šo koncertu ziņojām iepriekšējā nodarbību reizē, ko ar sajūsmu uzņēma klubīņa apmeklētāji. Koncerta dienā tie nāca ar saviem draugiem, un pēc lekcijas par stresu, ko vadīja ārste Baiba Kreitenberga, visi devās uz lielo zāli, lai izbaudītu kora un instrumentālistu sniegto baudījumu, to skaistumu un mieru, kuru var sniegt tikai Dieva klātbūtne. Zālē šoreiz bija ap 100 klausītāju, kuri emocionāli dzīvoja līdz katram priekšnesumam. Mīļš paldies korim, tā vadītājai Jeļenai Zaķei, koncertmeistariem un solistiem par šo brīnišķīgo dāvanu.

Vēsma Geide

Latvijas lepnums Cēsīs

Kādā februāra pēcpusdienā Cēsu draudzē tika ielūgts Arnis Irbe no Tukuma draudzes. Viņa liecība bija neviltota un patiesa savā vienkāršībā, nekas netika noslēpts vai izpušķots.

Viņš iesāka savu dzīvesstāstu no bērnības, taču tagad viņš saprot, ka pa īstam piedzimis tikai tad, kad iepazīs Dievu. Līdz tam viņš tikai eksistējis. Viss sākās no mazotnes. Vispirms mazāki grēki, vēlāk nopietnāki pusaudzā gados. Pats atzina, ka par daudz lutināts, audzis bez pietiekamas stingrības.

Pusaudzā gados kā pazudušais dēls maldījies pa pasauli, ar prieku baudot un darot visu, ko sātans tam piedāvājis – „slikto” draugu iespaidā lietojis alkoholu, cigaretes, melojis, zadzis un vēlāk arī lietojis narkotikas. Tas viss nepalika nesodīts – pāraudzināšanas iestāde un vēlāk ieslodzījumi kļuva par viņa otrajām mājām. Brīvā gaisotnē brālis dalījās ar to, kā viņu, izcietušu 6 sodāmības, 19 gadus nosēdējušu likumpārkāpēju, atrada Dieva mīlestība. Šī mīlestība grib un var izglābt ikkatru, kas tai nepretojas.

Arnis Irbe joprojām atceras, kā domās noslēdzis sadarbības līgumu ar sātanu. Tagad tas viņam šķiet neaptverami. No noziedznieka, ļaunuma pārņemta cilvēka viņš kļuva par jaunu, Kristū dzimušu radījumu. Aiz dzeloņstieplēm Jelgavas cietumā, pateicoties Riharda Krieviņa kalpošanai, Dievs viņu atrada. Nu jau pagājuši 8 gadi, un Dievs joprojām turpina viņu mainīt un skolot.

Tagad viņš palīdz citiem cilvēkiem, līdzīgiem sev agrāk, tikt galā ar vienu no briesmīgākajām atkarībām – narkotikām. Viņam ir ko teikt, un viņš saprot tādus cilvēkus vislabāk par jebkuru citu, jo viņa ārsts ir bijis pats Dievs.

Mēs, klausītāji, guvām daudz ļoti vērtīgu atziņu un pateicamies Debesu Tēvam par to žēlastības darbu, kuru Viņš ir izdarījis Arņa dzīvē. Uzaiciniet biežāk savā draudzē brāļus un māsas no citām draudzēm. Būs vērtīgi dalīties piedzīvojumos un kopīgi pateikties par atbildētajām lūgšanām un Dieva neizsakāmo žēlastību!

Jolanda Tomuļeca un

Loida Tarasenko

Savs dievnams Kuldīgā

28. martā Septītās dienas adventistu Kuldīgas draudzē notika draudzes nama iesvētīšanas dievkalpojums. Trīs gadi ir pagājuši no laika, kad, īrētās telpās pulcējoties, sākām sapņot un lūgt par savu draudzes namu, līdz šai dienai, kurā jaunuzceltais dievnams tika nošķirts īpašai Dieva klātbūtnei un kalpošanai.

Tā kā draudzei tas bija gaidīts un priecīgs notikums, tad dievkalpojumā atskanēja daudz pateicības dziesmu Jēzum Kristum. Draudzes sludinātājs Genarijs Roderts

atcerējās entuziasmu, ar kādu draudze piedalījās talkās, lai nojauktu veco namiņu jaunā dievnama uzcelšanas vietā.

Latvijas draudžu savienības bīskaps Viesturs Reķis mudināja šo darbīgumu nepazaudēt. Uzmanā par bagāto jaunekli tikām aicināti pārvērtēt savas dzīves vērtības. Par ko visvairāk domājam, kur virzāties, par ko pārdzīvojam – tās arī ir mūsu

prioritātes, mūsu bagātības. Vai tās esam nolikuši Jēzus rokās? Tikai visās lietās Jēzum sekojot, varam droši saglabāt Viņa klātbūtni.

Šajā dienā no draudzes uz Debesīm pacēlās atjaunoti solījumi kalpošanai. Tika apsveikta nesen kristītā ticības māsa Rasma. Notika iesvētīšanas lūgšana par Kuldīgas draudzes namu un draudzes vecākā Zigurda Meijera ģimeni. Atklāti un sirsnīgi novēlējumi, dziesmas un lūgšanas atskanēja arī pie pusdienu galda.

Dievkalpojuma noslēgumā pievienojāmies bērnu aizsāktajai un draudzē mīļajai dziesmai “Manai tautai ir spēks”. Jēzus tautai ir spēks, jo viņa prot slavēt, dot godu Dievam un lūgt. Ceram, ka Dieva klātbūtne Viņa namā un sirsnīga pazemība mūsu sirdīs dos Jēzum iespēju apveltīt Kuldīgas draudzi ar kalpošanai nepieciešamo spēku. Ceram, ka iesvētītajā Dieva namā stiprinājumu, dzīves jēgu un pamatu Kristū atradīs ne viens vien noguris šīs zemes ceļinieks, jo “pazemīgai, ticīgai dvēselei Dieva nams virs zemes ir vārti uz Debesīm” (Liecības draudzei – V, 491.lpp.).

Daina Tūbele

Krusta ceļā

Pieminot Jēzus Kristus ceļu ar krustu plecos līdz soda izpildes vietai, daudzas draudzes šai dienā dodas simboliskos krusta gājienos, pārdomājot notikumus Viņa pēdējās pirmsnāves stundās. Krusta ceļa lūgšana ir viena no senākajām baznīcas svētku tradīcijām. 10. aprīlī, Lielās Piektdienas vakarā, arī Liepājā notika ekumeniskais

Krusta ceļa gājiens, kurā piedalījās dažādu reliģisko konfesiju un draudžu pārstāvji. Tas sākās Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas Liepājas Svētās Trīsvienības katedrālē. Ticīgos, kas bija sapulcējušies gājienam, uzrunāja Evaņģēliski luteriskās baznīcas Liepājas diecēzes bīskaps Pāvils Brūvers. Viņš atgādināja, ka ar Krusta ceļu ticīgie grib godināt Kristus krustu, Kristus ciešanas, to, kā mīlestībā pret cilvēkiem Dievs sevi nodeva grēcinieku rokās, uzņēmās viņu ciešanas. Krusta ceļā piedalījās Romas katoļu baznīcas, Evaņģēliski luteriskās baznīcas, baptistu un adventistu draudžu garīdznieki, kā arī vairāki simti ticīgo, kuriem ir svētas Kristus ciešanas un kuri gatavi savu ticību apliecināt arī visai pilsētai. Gājiena dalībnieki 14 stacijās jeb apstāšanās vietās, pieminot kādu notikumu no Jēzus Kristus dzīves pēdējām stundām, lūdās. Starp apstāšanās vietām liturģiskais koris, kā arī citi ticīgie dziedāja ciešanu laika dziesmas. Ekumeniskais Krusta ceļš Liepājā notika jau septīto reizi. Liepāja bija pirmā pilsēta Latvijā, kur šī tradīcija apvienoja un izveda ielās visu konfesiju kristiešus.

Ivo Roderts

Mēs gatavojamies Jēzus atnākšanai!

Ilona Berga,
adventistu Valmieras draudze.

Pirms gada Zilākalnā sākās sabata dievkalpojumi kādā no iegādātajiem dzīvokļiem. Šobrīd aizvien vairāk draudze izjūt, ka dzīvoklī ir par maz vietas, tāpēc lūdz Dievu pēc iespējas tikt pie sava dievnama.

Šī ir vieta, kur mēs ejam ar lielu atbildību un ticību. Katru sabatu mums pievienojas pagasta iedzīvotāji un bērni, kas apmeklē bērnu centru. Vislielāko svētību un prieku mēs saņemam par Viktoru un Vēsmu Geidi, kuri, lai gan ir krīze, brauc pie mums, lai nestu Dieva Vārdu svētrunā un īpaši sagatavotajās Bībeles izpētes stundās. Daži pagasta iedzīvotāji, kuri laiku pa laikam apmeklējuši mūsu Bībeles izpētes nodarbības, saka, ka beidzot sāk saprast, ko saka Bībele.

Tas ir visskaistākais evaņģēlija vēsts piepildījums. Aizvien vairāk izjūtam, ka šajā dzīvoklī ir par maz vietas. Tāpēc lūdzam Dievu, lai dod iespēju tikt pie sava dievnama. Lūdziet, mīļie, arī jūs!

Dievs vieno

Bērnu centra darbība turpinās. Dievs ir bijis žēlīgs, lai piesaistītu ziedotāju līdzekļus. Nereti paziņas jautā, kādu medusmaizi dod centrā, ka bērnus uz turieni tik ļoti velk? Centru apmeklē ap 40 bērniem! Mēs varam teikt droši, ka centrā mūs vieno mīlestība. Dievs ir devis tādu iespēju, ka mēs varam ar to dalīties. Nesen ar bērniem nonācām pie secinājuma, ka esam viena liela kristiešu ģimene. Bērni ir lepnī par to. Kas gan var būt dārgāks par to, ja

cilvēkus vieno ticība uz Dievu.

Kā ik gadu, mēs cenšamies rīkot regulārus pasākumus un koncertus pagasta klubā, aicinot piedalīties arī māsas un brāļus no citām pilsētām. Vēlos teikt paldies tiem, kas nekad neatsaka slavēt to Kungu mūsu koncertos. Mēs esam vienoti Dieva darbam.

Arī mēs par veselīgu dzīvesveidu

Mūsu sludināšana iekļauj vēsti par veselīgu dzīvesveidu. Gan bērnu centrā, gan ārpus tā mēs cenšamies cilvēkiem stāstīt par to, ka mūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, un par to ir jā rūpējas. Dievs vada katru cilvēku, kurš seko viņam. Tāpat arī saņemām īpašu atbalstu no Vēsmas Geides. Veselības klubs „Jauns sākums”

sāka savas aktivitātes Zilākalnā. Vēlos teikt vissirsnīgāko PALDIES visiem, kas atrod laiku, lai būtu kopā un pamācītu mūs, kā rūpēties par savu organismu un gūt dzīvesprieku.

Lūgums palīdzēt

Mūsu darbība ir vērsta uz to, lai caur evaņģēlija sludināšanu bērni, viņu vecāki un citi pagasta iedzīvotāji sajustu, ka Dievs vēlas, lai ikkatrs cilvēks justos labi un būtu nodrošināts ar visu dzīvošanu

nepieciešamo šajā pasaulē. Lai Dievs svētī Valmieras draudzi, Rīgas 6. draudzi un ikvienu ziedotāju, kas mūs atbalsta! Pateicoties šīm svētībām, mēs esam un darbojamies. Dievam pieder visas bagātības. Ja kādam Kungs ir piešķīris tik, ka var dalīties, tad to ir iespējams izdarīt, ziedojot uz bērnu centra kontu:

**bērnu centrs „Zilais kalns”,
LV12UNLA0050013599938, Reģ. nr.
40008059808, SEB banka SWIFT
kods: UNLALV2X.**

Mums ir tādas ilgas kā savs dievnams. Kā zināms, Zilākalnā ir iesākta pansionāta būvniecība. Ja tas tiktu pabeigts, šajās telpās atrastos arī vieta mūsu dievkalpojumiem. Mēs lūdzam Dievu, lai Viņš vada šos darbus pēc sava prāta. Kā Kungs teiks, tā arī darīsim. Mums atliek tikai lūgt pēc Viņa vadības. Mēs ticam šim apsolījumam: „Viņš jūs arī darīs stiprus līdz galam...” Ticiet arī jūs!

Katru vakaru plkst. 20.00 mēs apvienojamies lūgšanās par mūsu darbu Zilākalna pagastā. Pievienojies arī TU, lūdzot savās mājās!

P.S. Vairāk par centru var uzzināt no Kristīgā Radio raidījuma „Agape”, kas skanēja 23. martā. Arhīva adrese: <http://lkr.lv/lat/arhivs/?doc=248>

*Ivo Roderts,
Adventistu Latvijas draudžu savienības
lauka sekretārs, izmantojot Kristiana Švarca materiālus.*

Evaņģelizācija – vai mums to vajag?

Evaņģelizācijas jēga ir tās radošās būtības atraisīšana, kuru Dievs ir ielicis katrā cilvēcīgā būtnē – arī draudzē. Dievs nevēlas, lai mēs visi spēlētu vienu un to pašu, bet Viņš mūs aicina no vienas un tās pašas nošu partitūras visiem kopā atskaņot skaistu mūziku.

Rakstīt par evaņģelizācijas tēmu laikrakstam nav vienkārši tāpēc, ka mādiņu likumi man ir pazīstami. Es apzinos, kāda veida ziņas izraisa kņadu un kādas tiek uzskatītas par nepiemērotām. Lietas, kas uztur pasauli pie dzīvības, līdz mādiņiem ceļu vispār neatrod. No tām nevar izveidot labus stāstus. Galu galā, ziņas ir kaut kas atšķirīgs. Kāds varētu teikt: “Realitāte ir visiem redzami notiekošais. Ja par Tevi nerunā, tad Tu vienkārši neesi daļa no realitātes.” Es tam nevaru piekrist. Realitāte, es uzskatu, ir nevis tas, kas notiek sabiedrības uzmanības lokā, bet gan tas, kas notiek realitātē, vienalga, vai kāds par to ziņo vai nē. Es, protams, apzinos, ka cilvēku priekšstatu par realitāti stipri ietekmē sabiedriskā doma un ne tik ļoti realitāte pati. Bet kāds ir mūsu mērķis? Mainīt realitāti vai mainīt cilvēku pieņēmumus par to? Nopietni pārdomājot šo jautājumu, mums vēl vairāk vajadzētu apņemties ieguldīt visu mūsu enerģiju ilgtermiņa aktivitātēs, kas vērstas-uz-principiem, balstītas-uz-procesiem un kuras ir salīdzinoši garlaicīgas komunikācijai, taču neticami aizraujošas, lai iesaistītos tajās. Sabiedrības lielākā daļa nav ieinteresēta lietu parastā darbībā,

bet gan likuma izņēmumos. Ziņas ir atšķirīgas. Pieņemsim, ka ir kāda maza draudzīte, kas tiek privātās mājās. Nekādu neparastu programmu, draudzes ēkas vai pilnas slodzes darbinieku. Tomēr gadu pēc gada šī draudze piedzīvo stabilu augšanu. Tā rada pat četras jaunas draudzes ar 15 cilvēkiem katrā. Fantastiska realitāte – tomēr ne materiāls pārrunām un diskusijām.

Tagad iedomāties lielu draudzi ar krāšņu programmu, lielām ēkām un efektīvām sabiedriskajām attiecībām. Pat ja šī draudze parāda tikai vidēju kvalitāti un skaitliski ir sastāvējusies jau gadiem, mēs būtu vairāk ieinteresēti šajā draudzē nekā iepriekš minētajā. Tas ir normāli, un es šo dzinuli arī labi saprotu. Šī draudze, iespējams, tiktu nodēvēta par “augošu draudzi” (jaucot izmēru ar pieaugumu), un mēs droši vien lasītu par tās augsto kvalitāti (jaucot kvalitāti ar profesionālismu). Ziņu sfērā tas ir princips, draudzes jomā tas ir slazds.

Saproti mani pareizi. Es neesmu pret draudzes aktivitāšu un kristīto cilvēku skaita komunicēšanu mādiņiem pievilcīgā veidā. Tas var veicināt Dieva Valstības progresēšanu. Taču es ļoti esmu pret enerģijas koncentrēšanu uz tikai pievilcīgas

MISIJAS PAZIŅOJUMS

Draudzes misija ir pabeigt Labās Vēsts sludināšanu, balstoties uz Trīs Eņģeļu vēsti, kas aprakstīta Atklāsmes grāmatā 14:6-12. Ar Svētā Gara vadību mēs atzīstam un sludinām Jēzus mācības, kas pieejamas Dieva Vārdā, un aicinām katru vīrieti un sievieti, neatkarīgi no viņu rases, ideoloģijām un valodas, pieņemt Jēzu kā savu Kungu un Glābēju, un sagatavoties Viņa otrajai atnākšanai.

Mūsu misijas paziņojums uzsver jaunas apziņas nepieciešamību pēc tā, kā Dievs caur Svēto Garu izmanto Savus ļaudis mūsu pasaules vēstures pēdējās dienās.

Vadoties pēc šīs pārliecības, mēs centīsimies sasniegt mūsu misiju:

- Apstiprinot Kristus doto uzdevumu sludināt mīlestības vēsti, kas pilnībā piepildījās Jēzus dzīvē, Viņa mācības un kalpošanu visiem Latvijas iedzīvotājiem – jauniem vai veciem, bagātiem vai nabagiem, kā arī visiem nepilsoņiem un minoritāšu pārstāvjiem Latvijas valstī.
- Atklājot dažādas garīgās dāvanas, kas caur apmācībām, kalpošanu un audzināšanu dotas Viņa draudzei, kas palīdzētu šajā mainīgajā laikā vadītājiem un draudzes locekļiem izpildīt mums uzdoto misiju.
- Palīdzot apmierināt draudzes iekšējās un ārējās vajadzības, rūpējoties par katra cilvēka garīgo, sociālo un fizisko labklājību.

Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības Stratēģiskais plāns 2008-2013 "Briedums Kristū" – pieņemts Latvijas draudžu savienības kongresā 2008. gada augustā.

realitātes radīšanu. Daudzi kristieši ir tik dziļi ieslīkuši šajā slazdā, ka viņi nopietni tic, ka lietas, kuras mums izskatās labi, Debesu Valstībā ir visefektīvākās.

Cilvēki apbrīno Goliātus

Kavējoties pārdomās par to, man prātā nāca stāsts par Dāvidu un Goliātu. Daudzi no mums neapzinās, ka šis stāsts vēsta par divām savstarpēji atšķirīgām dzīves pieejām. Vai mēs apbrīnojam Dāvida pieeju vai Goliāta pieeju? Domājot par šo Bībeles stāstu, gandrīz visi atbild "Dāvids", taču savā ikdienas dzīvē turpina apbrīnot šīs pasaules vai pat draudzes Goliātus. Tragiski, ka šis centrālais Bībeles vēstījums nav guvis lielāku ietekmi.

Cilvēki apbrīno Goliātus, ne tāpēc, ka viņi ir efektīvāki (vairumā gadījumu viņi nav) – taču tikai tā fakta dēļ, ka viņi ir Goliāti. Goliātam nav jāattaisno sevi. Tomēr noteicošais faktors nav, cik efektīvs Tu izskaties, bet gan, ko Tu patiesībā sasniedz. Mums nevajadzētu piemirst, ka šajā Bībeles stāstā Goliāts nebūt nebija "labāk apbruņots" kā Dāvids. Viņš bija milzīgs, tas tiesa, taču tajā pašā laikā viņš bija pārāk mazkustīgs, lai būtu labs cīnītājs. Dāvids, no otras puses, cīnījās ar dievišķu inteliģenci. Viņš bija labāk apbruņots

savam darbam nekā Goliāts, jo Dievs viņam bija devis visu nepieciešamo.

Tu teiksi: "Tā ir teorija. Mums jau pietiek labu teoriju. Mums ir vajadzīga evaņģelizācija praksē." Es dedzīgi piekrišu. Draudzes dzīves jomā mums noteikti nav pietiekami daudz labu, praktisku pieeju. Tas tiesa, ka mums ir daudz teoriju, taču vairumu no tām nevajadzētu dēvēt par "labām". Tās ir sliktas teorijas – teorijas, kas nedarbojas.

Kāda ir labas teorijas būtība? Laba teorija nes labus augļus. Un, ja mēs sastopamies ar sliktiem augļiem, tad ļoti iespējams, ka aiz tiem slēpjas slikta teorija.

Teorija spēj Tevi ietekmēt, vai nu Tu domā par to vai nē. Patiesībā, labākais veids, kā pielietot labu teoriju, ir vadīties no intuīcijas. Ja esi sasniedzis šo stadiju, teorija ir kļuvusi par daļu no Tevis. Tev par to vairs nav jādodomā; Tu vienkārši seko savam iekšējam kompasam, kuram vari uzticēties, jo tas atspoguļo labu (ņemtu no Bībeles, patiesu, pārbaudītu, augļus nesošu) teoriju. Tomēr, ja Tevi ir ietekmējusi slikta teorija, tad bez kritiskām pārdomām praksi izmainīt ir gandrīz neiespējami.

Paradigmu maiņa

Zinātniski runājot, mēs lietojam terminu "paradigma". Katru vienu no mums, vai to apzināties vai nē, ir ietekmējušas kādas konkrētas paradigmas, kas var palīdzēt vai kavēt mūsu pieeju draudzes attīstībai un evaņģelizācijai. Vienkāršākais veids, lai izprastu, kā mūsu dzīvē darbojas paradigmas, ir tās salīdzināt ar garīgajām brillēm. Mēs ar Tevi varam raudzīties uz vienu un to pašu realitāti, pat skatīties uz vienu un to pašu Bībeles pantu, un tomēr ieraudzīt kaut ko pilnīgi atšķirīgu, atkarībā no brillēm, kuras valkājam.

Ja neapzināties, ka mums ir šādas garīgas brilles, pastāv risks, ka jauksim realitāti ar krāsām, kas redzamas caur brillēm. Mēs varētu arī brīnīties, kāpēc mūsu māsas un brāļi, vai pat kolēģi kristieši, darbojoties ar to pašu realitāti, saskata kaut ko pilnīgi atšķirīgu.

Sauksim lietas īstajā vārdā. Nostāju, kādu mēs, kristieši, ieņemam attiecībā uz dažām no pasaulē būtiskākajām tēmām – cilvēktiesībām, vardarbību, ekoloģiju, rasismu, ģenētisko konstruēšanu, abortiem, nabadzību, mieru un pasaules misijām – vai šo "tēmu" risināšana kā tāda tik ļoti neietekmē attiecības ar Kristu, kā mūsu garīgās brilles, kuras valkājam. Kamēr vien mēs šo faktu neapzināties, vienmēr pastāv risks, ka mēs jauksim šīs brilles (pasaules uzskatu, kuru laika gaitā esam pieņēmuši) ar "Dieva prātu". Uztraucoši maz kristiešu apzinās šo garīgo dinamiku.

Šī iemesla dēļ ir būtiski palīdzēt cilvēkiem atrast personīgās attiecības ar Dievu, taču ar to vien nepietiek. Mums tāpat ir jāpalīdz viņiem arī atrast pareizās garīgās brilles. Akadēmiskajā valodā šo brīļu nomainu sauc par "paradigmu maiņu". Šī maiņa parasti nenotiek, sēžot saulainā dārza terasē, lasot grāmatu. Vairumā gadījumu paradigmu maiņa ir saistīta ar krīzes brīžiem. Ja Tu tiešām esi ieinteresēts paradigmu maiņā un ne tikai draudzes kosmētikā, tad par draudzes krīzes brīžiem Tev būtu jāpateicas Dievam.

Ceru Tevi pārliecināt, ka paradigmu tēma ir augstākā mērā praktiska lieta. Tā ietekmē Tavas pārliecības sistēmas pašu centru. Tā ietekmē Tavas emocijas. Tā ietekmē Tavu teoloģisko izvēli. Tā ietekmē Tavus politiskos uzskatus. Tā iespaido Tavu iekšējo redzējumu par draudzes funkcijām. Un pats galvenais – tā iespaido Tavu redzējumu par draudzes galveno misiju – evaņģelizāciju.

Kāda brīnumjauka šīs “paradīgu maiņas” iezīme ir tā, ka tā nemēģina Tevi stumt kādā virzienā, kuru kāds cits, piemēram, šī raksta autors ir definējis kā svarīgu. Tas palīdz Tev doties tieši tajā virzienā, kas ir svarīgs Tev. Virziens, kurā jāiet Tev, varbūt ļoti atšķirsies no virziena, kurā jāiet man, jo mēs abi, iespējams, esam sākuši no dažādām vietām. Šī izpratne Tev palīdzēs ieraudzīt pašam savu un citu cilvēku dzīvi caur jaunām brillēm.

Informācija, pielietojums, izmaiņa – kas ir vajadzīgs visvairāk?

Kad lieta nonāk pie mūsu ticības aktīvas līdzdalības jeb evaņģelizācijas, ir derīgi izšķirt trīs līmeņus – informācijas, pielietojuma un pārveidošanās līmeņus. Viens no plašāk izplatītajiem slazdiem, ar kuru esmu saskāries, ir kļūdainais priekšstats par to, ka informācijas ieguve automātiski atraisa pielietojuma “zināt-kā” un spēku mainīties.

1. līmenis: Informācija

Bez šaubām, informācijas līmenis ir svarīgs. Tā paša iemesla dēļ mēs šajā jomā ieguldām tik daudz. Mēs taču vēlamies uzzināt, kādus principus Dievs pielieto pasaules mērogā savas draudzes celšanai. Tieši tāpēc mēs tik daudz enerģijas ieguldām informācijas sagatavošanā. Pēc tam, kad mums ir pietiekami daudz informācijas materiālu, mēs atkal ieguldījām daudz enerģijas, lai šajā informācijā dalītos ar pēc iespējas vairāk cilvēkiem. Pirms mēs nonākam pie jautājuma, kā mācīt, mums taču ir jāzina, ko mācīt. Pirms mēs varam risināt jautājumu, kā šie principi ir pielietojami, mums ir jātiek skaidrībā par to, kādi tie ir. Bez kārtīga informācijas pamata pielietojums un izmaiņās nedarbojas.

Tāpēc es nepiekrītu popularizētajai idejai, kas mazina informācijas nozīmi un tiecas to aizstāt ar “vienkārši darīt”. Informācijas līmenis ir absolūti nepieciešams, jo tas ir visa pārējā pamatā.

Tomēr tas, ka esi informācijas eksperts, negarantē, ka spēsi šo informāciju arī pielietot. Daudzas draudzes ir specializējušās informācijā, kas palielina cilvēku spēju atbildēt, kāpēc viņi dara to, ko dara; tomēr tas nebūt nepadara viņus spējīgus to pastāstīt citiem. Zināšanas un zināt-kā ir divi dažādi mācīšanās aspekti. Viena automātiskais iznākums nav otrs.

2. līmenis: Pielietojums

Ir interesanti vērot, ka cilvēkiem, kas darba kārtībā risina kompleksas īstās dzīves problēmas, bieži ir salīdzinoši zems intelekta rādītājs, atklājot faktu, ka praktiskā inteliģence atšķiras no teorētiskās. Daudziem cilvēkiem sokas darbošanās pielietojuma līmenī ar mazām dotībām informācijas līmenī. Viņi dara to, kas ir pareizi, bet viņiem ir grūti paskaidrot, kāpēc tieši tā ir jādara. Šāds paraugs ir vērojams neskaitāmās draudzēs, kas parāda brīnišķīgu praksi bez mazākās saistības ar iepriekš pārdomātas teorijas uzbūvi. Pielietojuma līmenī ir iespējams darboties arī tad, ja neesi spēcīgs informācijas līmenī. Tomēr, šādi rīkojoties, pastāv risks. Kad šādu draudžu vadītājiem jautā par viņu panākumu noslēpumu, viņi bieži nāk klajā ar kādu teoriju, ka var izrādīties pilnīgi ‘nebibeliska’.

Starp informāciju un pielietojumu ir jāievēro līdzsvars. Ja piemirsīsim vienu no tiem, mēs iegūsim problēmas. Tā iemesla dēļ es aicinu no jauna pārdomāt mūsu plānus un centienus evaņģelizācijas jomā, lai koncentrētos uz šo abu dimensiju integrēšanu.

3. līmenis: Izmaiņa

Tomēr bez informācijas un pielietojuma pastāv vēl kaut kas. Pirms izmaiņas līmeņa sasniegšanas visiem mūsu draudzes attīstības centieniem pastāv risks kļūt par diezgan neiedvesmojošu pasākumu. Apsver šo metaforu: informācijas līmenī Tu atklāj instrumentu, pielietojuma līmenī Tu iemācies, kā ar to apieties, un pārvēršanās līmenī Tu kļūsti par instrumentu. Izmaiņa atver durvis pilnīgi jaunai efektivitātes dimensijai. Tu sāc atstarot tos pašus principus, kurus mēģini mācīt citiem.

Ievēro, ka šis nav “trīs soļu” process, drīzāk nebeidzams cikls. Pieņemsim, ka vienreiz jau esi izgājis šo ciklu. Atkārtoti nonākot informācijas zonā, Tu būsi kā pavisam cits cilvēks ar jaunu pieredzi un jautājumiem. Šī informācijas, pielietojuma un izmaiņas integrēšana jebkuru procesu padara par piedzīvojumu. Daudziem cilvēkiem ir negatīvs priekšstats par “evaņģelizāciju” vienkārši tāpēc, ka viņi nekad nav piedzīvojuši šo ilgstošo un dinamisko ciklu. Vairumā gadījumu šie cilvēki ir “tikai informācijas” pieejas upuri.

Evaņģelizācijas jēga ir tās radošās būtības atraisīšana, kuru Dievs ir ielicis katrā cilvēcīgā būtībā – arī draudzē. Dievs nevēlas, lai mēs visi spēlētu vienu un to pašu, bet Viņš mūs aicina no vienas un tās pašas nošu partitūras visiem kopā atskaņot skaistu mūziku.

Mana lūgšana ir, lai Dievs mums to dod piedzīvot arī mūsu personīgajā dzīvē, kā arī draudzē...

Viedokļi

Edgars Lipskis,

Mūsu, Rīgas III draudze, vienmēr ir bijusi PAR evaņģelizāciju. Un kas gan draudzes dzīvē var būt svarīgāks par to, kā domāt par cilvēku glābšanu un garīgo aprūpi? Domas par misiju arī pozitīvi noskaņo draudzes iekšējo atmosfēru un pasargā no katra cīnīšanās par savu taisnību, stiprinot kristīgo sadraudzību. Galvenās domas, kas saistās ar evaņģelizāciju, ir – kā mums sadraudzēties ar apkārtnes cilvēkiem?

Kā motivāciju evaņģelizācijai saprotu dievišķo mīlestību, kas šajā netaisnības laikā ir īpaši jākopj, jo „... tāpēc, ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzus izdzīsīs” (Mt. 24:12). Starp visdažādākajiem iespaidiem, kas virto pasaulē, vajadzētu izšķirt, kas ir labs un kas slikts, un ļauties tikai labajiem – dievišķajiem iespaidiem, tad pieaugošā mīlestība uz Pestītāju darīs vieglu un iepriecinošu kalpošanu un liecināšanu, jo „no sirds pilnības mute runā”. Tādā veidā arī mēs paši tiksim pasargāti Dieva valstībai, gan arī būsīm derīgi kalpošanā.

Arnis Tērauds,

Manuprāt, ja draudze nesludina, tad tā neaug. Un, ja draudze neaug, tad tā mirst! Un vēl ir tā, ka mēs varam evaņģelizēt daudz un dikti, bet, ja mūsu starpā nav mīlestības un mēs skatāmies cits uz citu, ko katrs gērbj, dzer, ēd un dara vai nedara, tad vēsts, ko mēs sludinām, visticamāk nav evaņģēlijs.

Mana izpratne un attieksme ir tāda, ka ir JĀBŪT mīlestībai. Mūsu draudzēs ir dažādi cilvēki. Vieni sludina mīlestības

evanģēliju, citi sludina veselības evanģēliju, vēl daži pašu izdomātu evanģēliju. Ir arī daļa, kuri tikai sēž un novēro. Gribētos novēlēt draudzes locekļiem, lai katrs izlūdz no Dieva padomu evanģēlija sludināšanai apkārtējiem cilvēkiem.

Agnese Jēkabsons,

Kad es kādreiz dzirdēju vārdu evanģelizēt, tas man izklausījās ļoti sarežģīti. Esot draudzē, sāku saprast, ka tas ir darbības vārds un nozīmē – priecīgo vēsti (par glābšanu, par mīlestību no Dieva puses uz mums) pastāstīt, parādīt, uzzīmēt, izdziedāt, izdejojot, vienvārdsakot, nodot citiem cilvēkiem. Es domāju, ka draudze ir vieta, kur, sanākot kopā, mēs mācāmies evanģelizēt. Dievs draudzi ir izdomājis, lai būtu vieta, kur cilvēki, kopīgi sanākot, iegūst informāciju, izglītību un atbalstu atbilstoši mūsdienu cilvēku prasībām. Draudzei pilsētā vajadzētu būt ar labākajiem speciālistiem, tehnikām, prezentācijām, filmām un reportāžām utt. Es gribētu, ka mēs dzīvotu draudzē kā veiksminieki un arī evanģelizētu kā veiksminieki.

Māris Mols,

Ja es ietu stāstīt cilvēkam par Dievu ar motīvu, ka man tas ir vajadzīgs pašam, es nedomāju, ka kaut kas labs varētu sanākt. Tik bieži nākas satikties ar dažādiem aģentiem, kuri man mēģina pārdot visu ko, nevis tāpēc, ka man to vajag, bet tāpēc, ka viņiem to vajag. Es negribētu, lai draudze pārvērstos par šādu tirdzniecības kantori, sludinot labo vēsti, lai palielinātu draudzes locekļu skaitu, ziedojumus vai gūtu popularitāti. Pat Jonas stila evanģelizācija, kad jūtamies spiesti vai vainīgi Dieva priekšā, manuprāt, nav labākais variants. Manā skatījumā, labo vēsti vislabāk var izstāstīt citiem tas, kurš pats ir ieraudzījis, cik šī vēsts laba. Sludināšana ir vajadzīga nevis tam, kas sludina, bet tiem, kuri klausās. Es gribētu, lai draudze sludina tāpēc, ka viņa to vienkārši ļoti grib darīt. Un, protams, mūsu sludināšana būtu daudz efektīvāka, ja mēs praktizētu paši to, ko mācām. Kā teica Kristus, ja jūsu starpā būs mīlestība, tad pasaule atzīs, ka Es jūs esmu sūtījis. Mūsu savstarpējās attiecības ir ļoti svarīgas, ja gribam parādīt, ka Dievs ir mīlestība.

Hella Milbreta - Holma,

Visa mana dzīve ir evanģelizācija. Esmu ienākusi draudzē, pateicoties veiksmīgai evanģelizācijas kampaņai (Mitlaidera seminārs). Manas sirds ilgas ir būt saskarsmē ar plašu pasauli, veidot nozīmīgas attiecības ar cilvēkiem, kļūt par draugu, kam uzticas, un izmantot iespēju runāt par būtisko – par Dievu. Nemitīgi manā dzīvē Dievs liek satikt cilvēkus dažādās pasaules malās, kuri uzdod jautājumus, bieži vien grūtus jautājumus. Piemēram, vakar, runājot ar kādu ietekmīgu biznesa cilvēku, kurš absolūti noliedz ticības jautājumus un baznīcu vērtē ļoti negatīvi, uzskatot, ka baznīcā cilvēkus “zombē”, es biju gandarīta, ka viņš gribēja dzirdēt, kāpēc es ticu Dievam un piederu draudzei. Ar svētrunām šādu cilvēku aizsniegt būtu grūti, bet vakar viņa sirds bija atvērta ieklausīties dzīvē liecībā no drauga. Es atbalstu evanģelizāciju visos līmeņos, un es mīlu katru Dieva radītu cilvēku.

Astrīda Zasa,

Ja manā dzīvē Kristum ir galvenā vieta, es nevarēju šo brīnišķīgo glābšanas un mīlestības vēsti neatklāt citiem. Blakus šai dzīvē mums ir pašu ģimenes, kaimiņi, darba kolēģi un pat ceļā satikti nepazīstami cilvēki, kuriem mēs varam liecināt ar savu izmainīto dzīvi un atklāt evanģēlija prieku vēsti. Un, protams, lūgšanas un vēlreiz lūgšanas. Vai varam Dievam apliecināt, ka šai uzticētā uzdevumā esam čakli un no sirds kalpojuši? Nevajag cerēt uz kaut kādu īpašu evanģelizācijas semināru vai interesantu, pievilcīgu evanģēlistu, kurš sapulcinās patiesības meklētājus, bet jāsāk darboties ikvienam. Cik bieži dzirdamas aizlūgšanas par cilvēkiem, kuri zaudējuši darbu, ir kādas nepatīkšanas, nelaimes. Bet cik dedzīgi, nepagurstoši lūdzam par pašu galveno – ticību un viņu atgriešanos pie Dieva? Nevar jau teikt, ka esam tie kūtrie kalpi, kas neko nedarām, mēs darām. Arī manā draudzē ir cilvēki, kas čakli darbojas šajā Dieva uzdevumā. Tomēr ir vajadzīga īsta atmoda. Mēs esam adventisti, tie, kas gaidām Kristus atnākšanu, bet Viņš nāks, kad visi saskaņā ar Dieva gribu būs dzirdējuši Labo vēsti. Jēzus sacīja: „Un šīs Valstības evanģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals.”

Ilva Liepiņa,

Katrs draudzes loceklis Alūksnē un Gulbenē ir personīgi centies darboties kāda cilvēka labā – iedraudzējoties, uzrunājot, diskutējot, aizlūdzot un aicinot. Tomēr, atklāti sakot, aizrautīgai darbībai evanģelizācijā mums pietrūkst pieredzes, ka šī darba nopietnā plānošana, sagatavošana, veidošana un sekmēšana negulstas uz cilvēcīgiem pleciem, kā šķiet, bet par to iestājas, to atvieglo un Savā spēkā pārveido Labais Draugs un Viņa sūtītais Aizstāvis. Draudzē ir noskaņojums, ka „īsta” evanģelizācija notiks tad, kad kāds profesionāls evanģēlists un/vai ciemiņš ieradīsies un izveidos aizraujošu programmu, par ko visi draudzes locekļi teiks: „Cik labi izskaidrots! Cik saviļņojoši pateikts, tieši tam un tam cilvēkam tas derēja!” Tomēr attieksme kaut ko darīt evanģēlija labā ir atsaucīga un atbalsta pilna, ja vien tiek dots kāds viens konkrēts, līdz realizācijai pārredzams uzdevums, tad draudze ir gatava ar prieku iesaistīties. Evanģelizācijas ir vajadzīga arī mūsu pašu pavisam kristietības pārvarēšanai, lai tas, par ko lūdzam, mums sāk rūpēt un sāpēt, un tas, ka kļūstam ieinteresēti cilvēkos, atmodina drošsirdību atlaist egoistiskās dzīves stūri un ļaut Dievam to vadīt. Darbošanos kavē un ietekmē jautājumi „kāpēc?”, uzdoti pat tad, kad neapšaubāmi zinām Dieva plānu un mērķi. Kaut arī Dieva izteiktais aicinājums ir skaidrs, vieglāk ir pagriezties bēgt, vieglāk ir vispār nekļauvēt pie durvīm un vaļā arī nevērt. Iespējams, man un draudzei pašlaik nākas izlūkot kādu lielu valzivi no iekšpuses, kamēr tā pēc Dieva laika trim dienām izsplaustu mūs uz sauszemes, gatavus neapstrīdamai paklausībai – iet uz savu vietējo Ninivi. Vaļa iekšpusē ir milzum daudz baiļu – bailes no neveiksmes, arī no veiksmes (ko darīsim ar tiem, kas izvēlēsies Dievu?), bailes no kritikas, no nemākulības, no sevis atmaskošanas –, un tās visas ir bailes pašam no sevis. Kamēr pretojamies Dieva uzdevumam, miers mums kļūst svešs, pazūd prieks un krājas nožēlas un sirdsapziņas pārmetumu gūzma.

Intervēja
Tatjana Tomsone,
AV galvenā redaktore.

Foto: Mārtiņš Zilgalvis

Mantzinis

Ilgonis Mazjulis, kurš Draudžu savienībā kalpo kā mantzinis, saka, ka viņa darbā vislabākais piemērs ir Daniels. Viņa pretinieki neatrada neko, par ko viņu apsūdzēt. Tādiem jābūt arī mums.

Kā un kad Tu nonāci pie atziņas, ka Dievs ir visa Radītājs un Vadītājs?

Esmu dzimis un uzaudzis Ventspilī. Varētu teikt, standarta ģimenē, kurā ir vecāki un divi bērni, es un māsa, kura ir par nepilniem diviem gadiem vecāka. Bet man bija omamma un opaps, kuri bija ticīgi un regulāri apmeklēja Baptistu draudzi, dziedāja korī un bija aktīvi draudzes locekļi. Viņi man šad un tad iedeva palasīt kādas mazas grāmatiņas par Jēzu, par ticību, bet tad man īsti lasīt negribējās, jo neredzēju tam nekādu vajadzību.

Apmeklēju pamatskolu un pēc pamatskolas mācījos Kandavas Sovhoztehnikumā par auto mehāniķi. 1988. gadā nolēmu turpināt mācības un iestājos Rīgas Tehniskajā Universitātē Mehānikas mašīnbūves fakultātē. Tad arī sākās atmodas laiks, barikādes, bijām pirmais kurss augstskolā, kuriem vairs nebija jādodas Padomju armijā. Mācījos Rīgā, dzīvoju kopmītnē un dzīvoju kā vairums studentu.

1992. gada vasarā ar studiju biedriem vairākus mēnešus dzīvojām Sabilē laukos pie viena jaunsaimnieka un palīdzējām dažādos lauku darbos. Man patika vērot dabu, priecāties par saules lēktu, un šajā vasarā mani pārņēma liela vēlme piederēt kādai draudzei. Es apņēmos pēc atgriešanās Rīgā doties uz kādu draudzi. Pat ar nepacietību gaidīju to brīdi, kad atgriezīšos Rīgā,

lai varētu doties uz kādu draudzi. Sāku apmeklēt Luterāņu draudzes Jāņa baznīcu. Draudzi apmeklēju regulāri katru svētdienu. Pēc kāda pusgada, 1993. gada pavasarī, kad nedēļas nogalē biju Ventspilī pie vecākiem, sastapos ar savu omammu, un mūsu sarunā viņa paziņoja, ka viņa tagad uz baznīcu dodas sestdienās un apmeklē Septītās dienas adventistu draudzi. Kad es to dzirdēju, tad tas mani tā ieinteresēja, ka es apņēmos, atgriežoties Rīgā, sameklēt šo draudzi, lai pārliecinātos, jo tas man likās kaut kas tāds, kas vajadzīgs.

Pēc nedēļas nogales atgriezies Rīgā un pirmdien devos uz Mehānikas mašīnbūves fakultāti Ausekļa ielā. Pusdienas pārtraukumā devos pastaigā pa blakus esošām ielām un, ejot pa tagad esošo Vīlandes ielu, ieraudzīju baznīcu. Sāku lasīt pie durvīm piestiprināto plāksnīti, un tur „par brīnumu” bija uzraksts, ka tā ir Adventistu draudze.

Pienāca sabats, un es devos uz Vīlandes ielu. Dievnam bija atvērts, un man ļoti patika sabatskola, kur pārrunāja vēstuli korintiešiem. Pēc dievkalpojuma pie manis pienāca viena sieviete un mācītājs Alfrēds Jākobsons, kurš piedāvāja mācīties Bībeli. Es piekritu, un reizi nedēļā mēs tikāmies Bībeles mācībās. Atminos, ka pēc pirmās apmeklējuma reizes man bija skaidrs, ka tagad es nāksu tikai uz šo draudzi, un tā būs mana draudze. Tā es studēju Bībeli,

vēlāk apmeklēju Bogesa semināru un 1993. gada augustā tiku kristīts. Draudzē biju kā diakons, tad vairākus gadus par sekretāru, un no 2003. gada tiku ievēlēts par Latvijas draudžu savienības mantzini.

Šobrīd arī strādāju *Stockmann*, kur esmu atbildīgs par tirdzniecības centra uzturēšanu un visu tehnisko nodrošinājumu, kas saistās ar kompānijas saimniecisko darbību.

Ienākot draudzē, kādu aicinājumu, garīgas dāvanas sevī saskatīji? Un kā tas sanāca, ka kļuvi par mantzini?

Man patika draudzē kalpot, un vienmēr kalpošanu esmu uzskatījis kā īpašu uzdevumu un iespēju.

Ja konkrēti par mantziņa pienākumu, tad tas bija laikā, kad es ar ģimeni braukāju uz darbu Ventspilī (divarpus gadus pirms darba *Stockmann* strādāju Ventspilī). Mani arvien vairāk sāka nodarbināt pārdomas, vai tāda braukāšana ir labākais, jo tiek traucēti sabata vakari piektdienās, un arī nekāda kalpošana draudzē nesanāk. Es zināju, ka gribu kalpot un darīt kaut ko draudzē. Gribēju atgriezties Rīgā, lai varētu veltīt vairāk laika draudzei. No 2002. gada sāku strādāt Rīgā, un tad 2003. gadā pavisam negaidīti piezvanīja Baltijas ūnijas prezidents un jautāja, vai es nevēloties ieņemt Latvijas draudžu savienības mantziņa amatu. Mana pārlicība ir tā, ka, ja aicina kalpot,

tad nevajag atteikt, jo, ja tas ir Dieva prāts, tad Viņš dos gudrību un spējas. Es piekritu, pat nepazīnoties, kādus pienākumus tas nozīmēja.

Vēl atkāpei gribu piebilst, ka pamatskolā vairākus gadus klasē biju atbildīgs par klases biedru pusdienas naudas savākšanu un nodošanu saimniecības daļā. Man tas ļoti patika, un varbūt tas arī bija sākums manai mantziņa karjerai.

Tu centies sakārtot Adventistu Baznīcas finanšu sistēmu saskaņā ar vispārpieņemto. Cik, tavuprāt, tas ir svarīgi – pakļauties visiem valstī pieņemtajiem noteikumiem?

Kristus teica, lai ķeizaram kas ķeizaram un Dievam kas Dievam. Ja mēs dzīvojam šajā valstī, tad mums ir jārespektē tās kārtība un likumi, un jāmaksā nodokļi. No pieredzes varu teikt, ka, maksājot visus nodokļus, mūsu finanšu situācija nav pasliktinājusies, bet uzlabojusies. Atminos, ka izskanēja bažas, kā tad būs, ja sāksim maksāt visus nodokļus, vai spēsīm izdzīvot? Dievs ir svētījis savu draudzi, un līdz šim esam varējuši segt maksājumus un nomaksāt nodokļus.

Mans viedoklis ir, ka visas lietas jākārt godīgi un tā lai mums nav jākaunas, ja par to tiek rakstīts nākošās dienas laikrakstā. Visu darot godīgi, arī miegs naktī ir saldāks.

Man ir uzticēta īpaša atbildība pārvaldīt un godīgi un taisni izlietot Dieva draudzes līdzekļus. Mums ir arī brīnišķīga draudzes kārtība, kurā ir noteikti līdzekļu izlietojuma principi, es tos uztveru kā svarīgus, pēc kuriem cenšos pieņemt lēmumus. Kad kāds pie manis vēršas ar finanšu jautājumu, tad uzskatu par pareizu visu izlemt Savienības padomes sēdēs un saskaņā ar padomes lēmumiem izpildīt.

Mantziņa pienākumi prasa daudz laika, un es šajā amatā neesmu uz pilnu slodzi, bet tas man ir kā otrs darbs un mana lielākā un svarīgākā kalpošana draudzē.

Kā pašreizējā krīze ietekmē draudzes finansiālo stāvokli, vai ir kāds plāns, stratēģija, kā to pārdzīvot?

Ik dienas mēs dzirdam par krīzi, un tas dara piesardzīgus arī mūs. Plānojot 2009. gada budžetu, rēķinājāmies, ka ziedojumu apjoms varētu kristies. Paredzējām budžetā, ka ziedojumu apjoms varētu samazināties par 10% salīdzinājumā ar 2008. gadu. Ik mēnesi rūpīgi sekojam līdzi, un šo informāciju cenšos sniegt katrā sanāksmē. Finanšu lietas nav tikai mans jautājums vai Savienības padomes, bet tas ir mūsu visu

Latvijas adventistu jautājums. Mans pienākums ir apkopot šo informāciju un sniegt to visiem darbiniekiem.

Ja krīze skars tik ļoti, ka krasi samazināsies ziedojumi, tad būs spiesti samazināt izdevumus, piemaksas un pat mācītāju skaitu. Tas izklausās bezcerīgi, bet mēs nedrīkstam aizmirst, ka esam Dieva bērni un Viņš zina situāciju un vajadzības. Mums ir nepieciešams būt uzticīgiem.

Diemžēl skaitļi parāda to, ka Latvijā desmito tiesu maksā vidēji 40 % draudzes locekļu. Ja mēs gribam piedzīvot Dieva svētības, tad mums ikvienam ziedojumu jautājumā jābūt uzticīgiem un 1/10 jāatnes uz Viņa namu pilnā mērā. Tas ir uzticības jautājums visos līmeņos: katram personīgi Dieva priekšā, tad draudzes līmenī visu 1/10 nodot tālāk un tad Draudžu savienībai nodot savu daļu tālāk ūnijai,

divīzijai un Ģenerālkonferencē. It kā viss skaidrs, diemžēl zinu, ka ir draudzes, kuras daļu desmitās tiesas izmanto pašas. Vecajā Derībā varam lasīt par situāciju, kad 1/10 nenonesa uz dievnamu, un levītiem nepietika kalpošanai, un viņi atstāja kalpošanu, un līdz ar to arī Dieva Vārds bija atstāts novārtā. Kaut kas līdzīgs arī vērojams Latvijā, kad atsevišķas draudzes Kunga daļu izmanto celtniecībai, saviem maksājumiem un to pilnībā nenodod kalpošanas vajadzībām, un tas arī atstāj iespaidu uz mūsdienu levītu nodrošinājumu un kalpošanu. Ir mācītāji, kuri papildus evaņģēlija sludināšanas darbam ir sākuši veikt citus darbus, lai palielinātu savus ienākumus. Diemžēl šāda prakse ir atstājusi iespaidu uz kalpošanas darbu.

Kā klājas Celtniecības fondam, vai līdzekļi šajā krīzes laikā ir iekonservēti, vai kaut kas tomēr notiek?

Celtniecības fonds ir samērā jauna iniciatīva. Tas tika izveidots ar mērķi, lai šajā fondā ikviens varētu ziedot līdzekļus Latvijas Draudžu savienības dievnamu uzturēšanai. Celtniecības fondā ikviens tiek aicināts ziedot 1% no saviem ieņēmumiem. Šie dievnami pieder mums visiem, kas esam Latvijas Adventistu draudzes locekļi. Domāju, ka to uzturēšana ir visu mūsu jautājums.

Latvijā 31 draudzei ir savi dievnami, no kuriem 6 ir kapitāli jāremontē, un 21 draudzei nav sava dievnama. Praktiski visām baznīcām nepieciešami līdzekļi to remontam, renovācijai vai pārbūvei. Lai šos darbus veiktu, tika izveidots šāds fonds. Tā kā desmitā tiesa ir paredzēta tikai evaņģēlija darbam, evaņģelizācijai tika izveidots atsevišķs fonds.

Līdz šim ik mēnesi celtniecības fondā ienāk vidēji 300 – 400 latu. Lai veiktu viena dievnama rekonstrukciju, nepieciešami vairāki desmiti tūkstoši latu. Lūk, daži skaitļi:

2008. gadā Celtniecības fondā no Latvijas draudzēm saziēdoti 2722 lati, 2009. gada janvārī un februārī saziēdoti 1811 lati, kopā 4533 lati.

Viena no aktuālākajām vajadzībām Dobeles draudzei ir izbūvēt piebūvi tualetes ierīkošanai. Saskaņā ar

Par krīzi runājot, es redzu drošību
tikai tuvās attiecībās ar Dievu.

celtniecības tāmi, celtniecības darbi izmaksās gandrīz 17 000 latu. Projektam iztērēts apmēram tūkstotis, šogad ceram uzsākt būvniecību. Līdz šim saziēdoto summu un turpmāko plānojam ieguldīt tieši Dobeles dievnama pārbūvei.

Ko Tu iesaki, kā ne tikai pārdzīvot ekonomiskās grūtības, bet arī atrast garīgās vērtības un stiprināt citus?

Es redzu drošību tikai tuvās attiecībās ar Dievu. Vai būtu kāds cits, kas spētu mums sniegt labākus risinājumus, dot gudrību un stiprināt un palīdzēt, kā vien Dievs ar savu klātbūtni un vadību? Mums ir jālūdz pēc Sv. Gara vadības, lai viņš mūs ved cauri šim laikam un dod gudrību.

No praktiskās puses skatoties, manuprāt, draudzēs vajadzētu apzināt savu draudzes locekļu, tuvinieku, līdzcilvēku situāciju un tad censties kopīgiem spēkiem palīdzēt. Kam ir vairāk, tiem būtu labi dalīties ar tiem, kam ir mazāk. Ar šo nedomāju kādam palīdzēt nomaksāt lielu kredītu, bet palīdzēt tiem, kam trūkst līdzekļu uzturam.

Nesen lasīju 4. Mozus 27:18, kur Dievs uzrunā Mozu: „Ņem Jozua, Nūna dēlu, vīru, kam ir Gars, un liec savu roku uz viņu.” Dievs izvēlējās Jozua, jo Viņš var izmantot tos, kuri ļaujas Svētā Gara vadībai. Vēlu visiem, lai arī jums būtu Gars!

Aidis Tomsons,
žurnālists.

Par Sužu zemi

(turpinājums no iepriekšējā numura)

Darījumi ar Vili Bergu

2002. gada 9. maijā draudzes pilnvarotā persona Juris Remesis noslēdza Vienošanās ar Vili Bergu, apņemoties pārdot divus zemes gabalus 10ha un 4,5ha platībā, kas atrodas Jaunciema gatvē. Priekšlīgumā minēts, ka tiek iemaksāta rokasnauda 5000 ASV dolāru apmērā un nosacījums, ka pirkuma līgumi tālāk noslēdzami līdz 1. jūnijam.

2002. gada 14. jūnijā tās pašas personas noslēdza jaunu Vienošanās, kurā arī ir atruna par rokasnaudu 5000 ASV dolāru apmērā, savukārt termiņš pirkuma līgumu noslēgšanai noteikts līdz 2002. gada 30. jūnijam ieskaitot.

Ne pirmajā ne otrajā Vienošanās noteiktajos termiņos pirkuma līgumi netika noslēgti.

2002. gada 19. jūlijā tās pašas puses noslēdza Rokas naudas līgumu, kurā pirmo reizi tika rakstiski fiksēta pārdošanas summa – 700 000 ASV dolāru jeb 417 200 LVL, noteikta rokasnaudas summa – 350 000 dolāru, kā arī tās samaksas kārtība. Pilna rokas naudas summa bija jāsamaksā līdz 2002. gada 5. augustam, kas tika noteikts arī par termiņu pirkuma līgumu noslēgšanai. Vienlaikus noteikts, ka Pirkuma līgumos tiks ietverts nosacījums, ka pirkuma maksas atlikums 350 000 dolāru tiks ieskaitīti Draudzes norādītajā bankas kontā 2002. gada 19. augustā. Parakstu īstumi uz šī līguma tika apliecināti pie zvērināta notāra.

Arī šie termiņi netika ievēroti, taču Draudzes pilnvarotais pārstāvis Juris Remess prata pārliecināt Draudzi par Viļa Berga nopietnajiem un godprātīgajiem nolūkiem, atsaucoties, ka lielā mērā kavēšanās saistīta arī ar nepieciešamās

dokumentācijas kārtošānu no Draudzes puses.

2002. gada 30. augustā tika parakstīts protokols – vienošanās, kuru parakstījuši iepriekšminētie Juris Remess un Vilis Bergs. Dokumentā tika konstatēts, ka kopējā saņemtā rokasnauda ir 160 000 ASV dolāru, netiek apšaubīts vai anulēts, ka kopējā rokasnaudas summa, kura jāsamaksā, ir 350 000 dolāru, un tiek atkārtots, ka savstarpēji nolīgta nekustamā īpašuma cena ir 700 000 dolāru. Savukārt Vienošanās 4. lapā 5. sadaļā pirkuma maksa un norēķinu kārtība parādās neskaidri un pretrunīgi nosacījumi. Pirkuma cena pretēji iepriekš atrunātajam jau definēta kā 350 000 dolāru, savukārt 350 000 dolāru tika atrunāti kā pakalpojuma cena par nekustamā īpašuma sakārtošanu.

Par augstākminētajiem dokumentiem un saistībām Draudzei nebija pilnīgas informācijas, jo pilnvarotā persona Juris Remess, pārkāpjot viņam dotās pilnvaras, darbojās pretēji pilnvardevēja interesēm, un, kad tika atsauktas viņa pilnvaras, izvairījās nodot pilnu dokumentu paketi Draudzei.

Visas šīs pilnvarnieka Jura Remesa prettiesiskās darbības, iespējamā noziedzīgā vienošanās ar Vili Bergu un naudas piesavināšanās bija par iemeslu faktam, ka līgumi tika izpildīti tikai daļēji. Draudze saņēma no kompānijas "Auto Tops" 350 000 dolāru, bet nesaņēma norunāto pakalpojumu cenu un zaudēja vēl 160 000 dolārus, kurus Vilis Bergs bija maksājis draudzes pilnvarotajai personai, bet kuri nenonāca draudzes kasē.

Tā kā gan Jura Remesa, gan Viļa Berga darbībās nepārprotami bija saskatāmas

noziedzīgu nodarījumu pazīmes, un no jebkādam sarunām par izlīgumu un Draudzes likumīgo prasību izpildīšanu viņi izvairījās, 2007. gada 16. aprīlī Adventistu Latvijas draudžu savienība vērsās policijā ar iesniegumu par noziedzīgām darbībām, izkrāpjot Draudžu savienības īpašumus. Tika ierosināta krimināllieta pēc Krimināllikuma 177. panta 3. daļas (krāpšana lielos apmēros). Nekustamajiem īpašumiem tika uzlikts arests, ar ko procesa virzītājs norādīja, ka uzskata, ka pastāv reāla iespēja, ka ir izdarīts noziedzīgs nodarījums, par ko paredzēta kriminālatbildība. Kriminālprocesa ietvaros tika veiktas izmeklēšanas darbības. Diemžēl vēlāk procesi tika pārtraukti, kā tika klasificēts, nepietiekamu pierādījumu dēļ.

Pašreizējā situācija

26 ha, kurus Baznīca atguva no I. Kapitonovas, tā centās vairākkārt vēreiz pārdot, taču nesekmīgi. Zeme atrodas dabas lieguma zonā ar aizliegumu tur veikt jebkādu saimniecisku darbību. Tā ir applūstošā teritorija, kas bieži pavasaros atrodas zem ūdens.

Tā kā sākās visi iepriekš aprakstītie tiesas procesi, kas prasīja zināmus līdzekļus, divvīzija ieteica atlikušo zemi iekļāt. Visas pilnvaras ar iepriekš Baznīcu pārstāvošo J. Remesi bija lauztas, un bija nepieciešams cits cilvēks, kas uzņemtos zemes īpašumu tālāku apsaimniekošanu. Tā kā jau iepriekš vairākkārt palīdzīgu roku bija sniedzis draudzē ienākušais Jānis Ruttulis, 2004. gada februārī Draudžu savienības padome pieņēma lēmumu noslēgt ar viņa vadīto uzņēmumu „Vidzemes namsaimnieks” sadarbības līgumu. „Vidzemes namsaimnieks” apņēmās sniegt draudzei juridiskos pakalpojumus un segt visus tiesas izdevumus, savukārt draudze nodeva viņam apsaimniekošanā divus atlikušos Sužu zemes gabalus 26 hektārus un 13 hektārus.

„Vidzemes namsaimnieks” ieguva tiesības šos zemes gabalus iekļāt vai pārdot. Draudze arī piedāvāja uzņēmumam atsavināt šo zemi. Pusmiljons ASV dolāru tika prasīti par 26 hektāriem, un 210 tūkstoš dolāru par 13 hektāriem. Summa tika noteikta, izvērtējot tā brīža tirgus situāciju. 26 ha, kā jau minēts, atradās dabas lieguma zonā. Savukārt 13 hektāri bija zemes gabals, kuru pašvaldība bija atdevusi kā kompensāciju nevis bijušā semināra teritorijā, bet tālāk, aiz ciema, mežā, purvainā teritorijā. Vietējie iedzīvotāji tur bija izveidojuši

nelegālu atkritumu izgāztuvi. Rīgas Dome lika steidzamības kārtībā zemes gabalu vai nu sakopt, vai arī draudēja ar lielām sankcijām.

“Vidzemes namsaimnieks” līgumu noslēdza, un tika izveidots maksājumu grafiks, ar kuru minētā summa bija jāsamaksā līdz 2008. gada vidum. Savukārt zeme tika pārrakstīta uz “Vidzemes namsaimnieka” vārda.

Uzņēmums visas saistības pret draudzi pildīja. Zeme tika apsaimniekota, visi tiesas izdevumi segti, un daļa no summas ieskaitīta Draudzes kontā. Tomēr krīze nekustamā īpašuma jomā, kas sākās pirms diviem gadiem, ir būtiski ietekmējusi “Vidzemes namsaimnieka” darbību.

Pagājušajā gadā Draudžu savienības padome vienojās par jaunu maksājumu grafiku, pagarinot nomaksas termiņu līdz šī gada beigām. Taču finansiālā krīze situāciju ietekmēja joprojām. Cik mums zināms, banka ir apturējusi uzņēmuma kredītlīniju. Tādēļ šobrīd Baznīca, kurai ir iepriekš aprakstītā bēdīgā pieredze, grib nodrošināties pret jebkādam vēlreizējām nepatīkšanām. Draudze ir apturējusi pilnvaras, kas izsniegtas “Vidzemes namsaimniekam”, un visi dokumenti vēlreiz ir iesniegti Draudzes komitejai, kurā darbojas arī jurists.

Šobrīd, kad top šis raksts, galējais lēmums vēl nav pieņemts. Draudžu padome grib ar “Vidzemes namsaimnieku” noslēgt jaunu vienošanos. Iespējams, tiks lūgts iesniegt bankas garantijas vēstuli, ar kuru tiktu noslēgts jauns, garantēts maksājumu grafiks. Vai arī kādu no zemes gabaliem pārrakstīt atpakaļ uz Draudžu savienības vārdu. Šobrīd no “Vidzemes namsaimnieka” ir samaksāta mazāk nekā puse no nolīgtais summas.

Vēl viena iespēja

Apsaimniekojot īpašumus un izpētot visus zemes atgūšanas dokumentus, “Vidzemes namsaimnieks” ir atklājis, ka denacionalizācijas procesā aprēķini veikti neprecīzi. Līdz ar to Baznīca uzskata, ka tai vēl nav atgriezta visa zeme. Šobrīd ir runa par papildus 29 ha piešķiršanu. Garkalnes novads, kura teritorijā atrodas īpašums, ir atzinis Baznīcas prasības pamatotību. Taču tā kā Garkalnē brīvas zemes vairs nav, Baznīca ir vērsusies ar prasību piešķirt kompensējamo zemi Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrijā. Šobrīd galējā lēmuma nav. Vai un kur valsts zemi varētu piešķirt, šobrīd nav zināms.

Foto: Latvijas Avīze

Klusēšana bija kļūda

Daži jautājumi Adventistu Baznīcas bīskapam Viesturam Reķim

Publicētā informācija ir sāpīga. Kāpēc zemes gabali bija jāpārdod?

Kāpēc zemi nolēma pārdot vēl 90. gadu beigās, es nezinu. Tobrīd nebija Latvijā. Cik saprotu, tobrīd bija grūtības nomaksāt nodokļus, vajadzēja naudu, gribējās celt dienamus, un laikam bija labs piedāvājums. Cik tas bija labs vai slikts – tagad redzam, ka ne tik labs. Bet padome pieņēma lēmumu daļu no zemēm tirgot. Cik zinu, toreiz par atgūto īpašumu bija uzlikts liels zemes nodoklis, savienībai līdzekļu nebija, ārzemju brāļi palīdzēt negribēja. Bija piedāvājums. Viktors Geide pilnvarotajam J. Remesim ļoti uzticējās. Viņi kopā strādāja, viņiem bija piedāvājumi. Tā, acīmredzot, viss notika.

Otrkārt, Draudžu savienības padomes rīcībā nebija visa informācija. Pilnvarnieks daudzas lietas bija kārtojis bez padomes ziņas.

Kas attiecas uz vēlākajiem lēmumiem – kad armija teritoriju atstāja, īpašuma apsaimniekošana šķita neperspektīva. Baznīca saņēma, kā tobrīd likās, labu piedāvājumu no Viļa Berga. Patiesībā aiz viņa bija viena britu kompānija, kas gribēja nopirkt visu apkaimes zemi. Viņi izmantoja tikai vietējos starpniekus.

Kāpēc Baznīca tik ļoti uzticējās pilnvarotajām personām?

Redzi, kad Draudze atguva visus īpašumus, darba bija tik daudz, ka ilgstoši nevarēja atrast nevienu, kurš vispār būtu gatavs kaut ko kārtot un darīt. Kad vēlāk J. Remesis bija piekritis, Padomei nebija iemesla viņa darbu apšaubīt. Es arī saprotu Viktoru Geidi. Kā es varu zināt, kas aiz muguras notiek? Cilvēks atnāk uz padomi, ziņo, kongresā ziņo. Nevar jau visiem izsekot. Kad pēc tam sāka pētīt un celt ārā, tad atklājās daudz nepatīkamu lietu. Viktors bija ārkārtīgi pārsteigts, viņš bija tik ļoti uzticējies.

Otrkārt, padomes locekļi arī nebija pieredzējuši, nesaprata. Piemēram, kļūda bija tā, ka viens zaudējums tiesā netika pārsūdzēts. Vajadzēja kaut vai principa pēc pārsūdzēt.

Kas ir darīts, lai mēs uz šāda grābekļa neuzkāptu atkal?

Mēs esam apturējuši “Vidzemes namsaimnieka” pilnvaras lai gan līdz šim mums nav bijis pamata nopietni satraukties. Lietām līdzī seko gan mantzinis, gan Ūnija. Ir mainījusies Savienības padome, kas ir piesardzīgāka, arī profesionālāka. Padomē ir jurists, kas pārzina īpašumu lietas. Padome tālāk pieņems lēmumu, kam uzticēt īpašumu apsaimniekošanu, kam nē. Cita mehānisma jau nav. Mēs padomē uzklaušām un tad izvērtējam, un spriežam.

Esam atvērti labiem priekšlikumiem. Ja kāds gatavs samaksāt naudu, esam gatavi īpašumus un parādus nodot, cedēt. Mums galvassāpes nevajag.

Kāpēc draudzes locekļi netika informēti par to, kas notiek ar Sužiem? Būtu zinājuši, būtu vismaz aizlūguši...

Kad sākās tiesas procesi, mēs aicinājām draudzes aizlūgt. Bet man ir jāatzīst, klusēšana bija kļūda. Kad uzzinājām par to, kas noticis, Padomē spriedām, vai vajadzētu draudzes locekļus informēt. Toreiz spriedām – ko tas dos, ja visu izstāstīsim? Cilvēki ir nešpetni, bet brāļiem vēl jāturpina strādāt. Labāk vispirms mēģināsim, ko var, izlabot, tad stāstīsim. Kongresos gan atskaitēs informācija daļēji parādījās, tur bija arī diskusijas. Taču jāatzīst – vajadzēja informēt. Šodien es to saprotu. Tas bija kļūdainais lēmums. Taču es ceru, ka Dievs ļaus visas kļūdas vērst par labu.

Mācītāja
Vitālija Kroitora
svētruna.

Ne Pāvils, ne Apolls, bet Kristus

Pāvils arī saka – ja mēs kalpojam, tad tas ir mūsu nespēka un Jēzus spēka savienojuma rezultāts. Ne apustuļa gudrība veica lielu darbu Korintā, bet Svētais Gars.

Patiesa kristietība balstās uz personīgu pieredzi savstarpēju sakaru uzturēšanā ar Dievu un uz personīgu atbildību Dieva priekšā. Jebkurā pseidokristiešu sabiedrībā šīs personīgās attiecības ar Dievu tiek aizstātas ar cilvēciskas personības autoritāti.

Kas cilvēkam ir augstākā autoritāte: “tā saka Kungs” Svētajos Rakstos vai “tā saka mūsu mācītājs”? No tā ir atkarīgs, vai cilvēks būs brīvs Kristū. “Tā saka Tas Kungs: “Nolādēts ir, kas paļaujas uz cilvēkiem un tur miesu par savu atbalstu un elkoni un kura sirds atkāpjas no Tā Kunga! Tas ir kā kails koks tuksnešainā klajumā, tas nekad nekādu labumu neredzēs; tam jādzīvo izkaltošajās tuksneša vietās, neviesmīlīgā klajuma sālainajā zemē. Bet svētīgs ir, kas paļaujas uz To Kungu un kura cerība ir Tas Kungs!” (Jer. 17:5-7)

Nevēlēšanās domāt

Kaut arī kristietis dabiski jūt cieņu pret saviem audzinātājiem (“presbiteri, kas ir labi priekšnieki, lai būtu divkārša goda cienīgi, visvairāk tie, kas darbojas sludināšanā un mācībā.” 1Tim. 5:17), viņš nevar būt atkarīgs no to uzskatiem garīgajos jautājumos, saprotot, ka ne mācītāji par viņu atbildēs Dieva priekšā, bet viņš pats (Rom. 4:12 „Tātad ikviens no mums atbildēs Dievam par sevi”).

Taču totalitārajos kultos vienmēr ir spēcīgas personības diktatūra, nežēlīga hierarhija, bieži vien notiek gandrīz vai

personības dievināšana. Vadoņus godina par apustuļiem, praviešiem, viņa eminenci, pāvestiem, gudrajiem, maģistriem, izsakot šajos terminos savu cieņu un gatavību bez ierunām pilnīgi paklausīt viņiem. Katrā totalitārajā organizācijā ir savi elki, un tajā vai citā pakāpē cilvēki ir pārliecināti par savu līderu neklūdīgumu. Aiz vadoņu bezierunu autoritātes slēpjas garīgais slinkums, nevēlēšanās domāt un uzņemties atbildību par svarīgiem lēmumiem. Visu par saviem padotajiem izlemj garīgie tēvi un audzinātāji. Taču patiesā kristietībā šādi cilvēciskai atkarībai nav vietas.

Jēzus saka: “Bet jums nebūs saukties par rabi; jo viens ir jūsu mācītājs, Kristus, bet jūs visi esat brāļi. Jums arī nevienam virs zemes nebūs saukt par savu tēvu, jo viens ir jūsu Tēvs, kas debesīs. Jums arī nebūs saukties par vadoņiem, jo viens ir jūsu vadonis, Kristus.” (Mateja 23:8-10) Apustulis Pāvils noraida jebkuru mēģinājumu paaugstināt, cildināt un izcelt mirstīgo cilvēku. “Es gribu teikt to, ko pie jums visur dzird runājam, viens saka: es tuos pie Pāvila, otrs: es pie Apolla, trešais: es pie Kēfas, bet ceturtais: es pie Kristus. Vai tad Kristus ir dalīts? Vai tad Pāvils ir par jums krustā sists? Jeb vai jūs esat kristīti uz Pāvila vārdu?” (1Kor. 1:12-13)

Kad centrā nav Kristus

Pirmais iemesls, kāpēc Kristus nebija korintiešu draudzes galva, ir tas, ka Jēzus un Viņa krusts nebija ticīgo saru-

nu un pārdomu centrā. Starp korintiešu brāļiem bija cilvēki, kas kļuva ticīgi Pāvila, Apolla vai Pētera sludināšanas rezultātā. Iedomājieties šādu ainu: visi, kuri klausījušies augstākminētos sludinātājus, pēc dievkalpojuma sāka diskusijas, kas beidzās ar strīdiem un neapmierinātību. Cilvēkiem piemīt raksturīga īpašība – vēlēšanās, lai viņiem būtu līderis, no kura tiek gaidīta atbilstība visām viņu vēlmēm un kurš varētu būt viņiem par paraugu. Par nožēlu, arī Korintā paraugs bija nevis Kristus, bet Pāvils, Apolls, Kēfa. Visi trīs sludināja pestīšanu, vienu un to pašu Jēzu Kristu. Bet korintieši, kā redzams, atrada kaut kādas atšķirības starp viņiem un katrs aizstāvēja savu mācītāju.

Varbūt jums ir zināma tāda aina, kad draudzes sadalās grupās un katra grupa klausās savu brāli, bet kad sludina citi, viņi uzbāzīgi savās emocijās izsaka neapmierinātību, fiksējot vārdus, lai atrastu kļūdas. Tāds draudzes stāvoklis ir ļoti bīstams. Kāpēc? Tāpēc, ka neviens darbinieks vai sludinātājs, neviens Pāvils vai Pēteris nevar un nedrīkst būt draudzes centrs. Centrālajam draudzes punktam jābūt vienīgi Jēzum Kristum, tāpēc, ka mūsu pestīšana ir tikai Jēzū Kristū, bet ne cilvēkā.

Kungs ir devis cilvēces glābšanai sasistu, apspļaudītu, pazemotu un beigu beigās krustā sistu Savu Dēlu, Kurā nebija ārēja spožuma, bet Kurā bija pestīšana. Pāvils saka – “Jo vēsts par krustu ir ģeķība tiem, kas pazūd,

bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks.” (1Kor.1:18) Viņa spēks ir tas, ka Dieva Dēlā tika īstenota mūsu grēku piedošana. Kristū mēs esam jauns radījums, tagad arī mums tiek piedots un mēs varam piedot.

Visa draudze sastāv no tiem, kuriem ir piedots un kuri savukārt piedod. Tieši šajā piedošanā slēpjas draudzes vienotība. Viena piedošana, viena glābšana, viens krusts. Ja šis krusts izzūd no draudzes vidus, tad pazūd spēja piedot, vienotība un miers.

Lepnums

Otrais šķelšanās iemesls starp korintiešiem – lepnums. Kā redzams, Korintas draudze bija iekarojusi autoritāti, un tajā parādījās dažādas dāvanas. „Tādēļ jums netrūkst nevienas dāvanas...” (1Kor. 1:7) Bet no kurienes tad tas viss nāca? Protams, ne no tā, ka draudzē būtu bijis daudz spējīgu locekļu; bet tas tikai vēlreiz apstiprina, ko var izdarīt Dievs caur Savu žēlastību vienkāršos cilvēkos.

Korintas draudze sastāvēja no vienkāršiem ļaudīm, kuriem nebija nekādas ietekmes sabiedrībā. Pāvils izskaidroja, ka Dievs parasti darbojas šādā veidā. “Jo Dieva ģeķība ir gudrāka nekā cilvēki, un Dieva nespēks ir stiprāks nekā cilvēka. Raugiet, brāļi, savus aicinātos, nav tur taču daudz pasaules gudro, nav daudz vareno, nav daudz augsti dzimušo. Bet, kas ģeķīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā gudros; un, kas nespēcīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā stipros; un, kas pasaulē zems un nicināts un kas nav nekas, to Dievs ir izredzējis, lai iznīcinātu to, kas ir kas; lai nekas, kas ir miesa, nelielās Dieva priekšā. Pateicoties Viņam, esat jūs vienībā ar Kristu Jēzu, kas mums kļuvis par Dieva gudrību, par taisnību, par dzīves svētumu un pestīšanu, lai būtu, kā ir rakstīts: kas lielās, tas lai lielās ar To Kungu.” (1Kor. 1:25-31)

Pāvils arī saka – ja mēs kalpojam, tad tas ir mūsu nespēka un Jēzus spēka savienojuma rezultāts. “Un tā arī es, pie jums nākdams, nenācu ar augstu valodu vai gudrību, nesdams jums Dieva liecību.” (1Kor. 2:1)

Ne apustuļa gudrība veica lielu darbu Korintā, bet Svētais Gars. Lai saprastu glābšanas vēsti, nav jābūt spējīgam vai ievērojamam. Vārdu par krustu var saprast katrs cilvēks; galvenais, lai viņš apzinātos savu grēcīgumu un nespēku un grieztos pie Jēzus. Tāds cilvēks

aptvers Dieva spēku un mīlestību. Viņš nekad sevi necildinās un nevērtēs augstāk par citiem.

Kāda vienprātība un prieks būtu, ja draudzē katrs cilvēks otrā redzētu Dieva dāvanu. Lēnprātība un pazemība ir pats jaukākais kristiešu greznojums. Mums ir viena un tā pati ticība, mēs esam vienas un tās pašas Dieva ģimenes locekļi, mums ir viens Debesu Tēvs, mums ir viena cerība. Cik gan daudz lielākai būtu jābūt mūsu vienotībai un mīlestībai vienam pret otru!

Izpratne par kalpotājiem

Trešais šķelšanās iemesls bija tas, ka korintiešiem nebija pareizas izpratnes par kalpotājiem. Iedomājieties, ka draudzē ir notikušas izmaiņas – ievēlēts cits draudzes vadītājs. Kas galu galā notiks? Daži draudzes locekļi pārdzīvos, pat garīgi cietīs, ka iemīļotais brālis, pie kura bija pierasts, ir aizgājis. Citi

tiek prasīta ne tikai no mācītājiem, bet arī no katra draudzes locekļa.

Pastāv uzskats – ja es esmu vienkāršs diakons zālē vai dziedu korī, tad tas ir mazāk ievērojams pienākums. Bet kalpot Dievam nevērtīgi nozīmē pakļaut sevi lāstam. “Nolādēts lai ir, kas Tā Kunga darbu dara nolaidīgi!” (Jer. 48:10)

“Pēc Dieva dotās žēlastības es kā gudrs namdaris liku pamatu, bet cits ceļ uz tā ēku. Bet katrs lai pielūko, kā viņš to ceļ. Jo citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzus Kristus. Bet, ja kas ceļ uz šā pamata zeltu, sudrabu, dārgakmeņus, koku, sienu vai salmus, katra darbs tiks redzams.” (1Kor. 3:10-13)

Apustulis pielīdzina darbu draudzē ēkas celšanai. Šīs celtnes pamats ir Kristus. Dieva celtnes celšanā ir kaut kas svēts. Celt pēc Dieva plāna nozīmē turpināt Kristus darbu uz Zemes glābšanas vēsts

Cilvēks, kurš aptver Dieva spēku un mīlestību, nekad sevi necildinās un nevērtēs augstāk par citiem.

priecāsies par šī brāļa aiziešanu un cita atnākšanu. Taču ne viens, ne otrs nav taisns.

Patiesais draudzes vadītājs ir Kristus. “Kas tad ir Apolls, un kas ir Pāvils? Tikai kalpi, ar kuru palīdzību jūs kļūvat ticīgi, ikviens tā, kā Tas Kungs viņam devis. Es dēstīju, Apolls aplaistīja, bet Dievs deva spēku augšanai. Tamdēļ nav cildināms ne dēstītājs, ne laistītājs, bet Dievs, kas audzē. Dēstītājs un laistītājs – abi sader kopā un katrs dabūs savu algu, pēc sava darba. Jo mēs esam Dieva darba biedri, jūs esat Dieva aramais tīrums, Dieva celtnie.” (1Kor. 3:5-9)

Apustulis vēlas pateikt, ka draudzes kalpotāji papildina cits citu, un salīdzināt vienu ar otru nevajag. Ne visi var stādīt, ir vajadzīgs, lai kāds arī aplietu. Kurš koncentrējas uz kalpotāju, aizmirst, ka draudze pieder Jēzum – Viņš to ir izpircis ar Savām asinīm; tā pieder Viņam, ne kalpotājiem. Draudzi var salīdzināt ar dārzu, un tikai Dievs ir spējīgs veikt to, lai viss augtu, ziedētu un lai ienāktos augļi. Jā, kalpotājiem šajā dārzā ir vajadzīga sevis veltīšana ar pašai dziedzīgu uzticību. Šī uzticība

pasludināšanā un kalpošanā citiem. Tas nozīmē – dzīvot ne sev, bet Dievam un tuvākajiem.

Skatīsimies uz Kristu

Dieva padoms – ja kāds no jums veic jebkādu darbu draudzē – skatīsimies uz Kristu un mācīsimies no Viņa! Tad draudzē būs prieks, vienotība un svētība!

“Tamdēļ neviens lai nelielās ar cilvēkiem. Jo viss ir jūsu. Vai tas būtu Pāvils, vai Apolls, vai Kēfa, vai pasaule, vai dzīvība, vai nāve, vai tagadējās, vai nākamās lietas, viss jums pieder. Bet jūs piederat Kristum un Kristus Dievam.” (1Kor. 3:21-23) Un vēl:

„Jūs esat baudījuši, ka Tas Kungs ir labs. Ejiet pie Viņa kā pie dzīva akmens, kas gan cilvēku atmests, bet Dievam izredzēts un dārgs. Un uzceliet no sevis pašiem kā dzīviem akmeņiem garīgu namu un topiet par svētu priesteru saimi, nesot garīgus upurus, kas Dievam ir patīkami, caur Jēzu Kristu, jo ir rakstīts: redzi, Es lieku Ciānā izredzētu, dārgu stūra akmeni, un, kas tic uz Viņu, nepaliks kaunā.” (1Pēt. 2:3-6)

Jaunieši lūdz nakti

21. martā Baznīcas ielā 12a jau no pulksten 20:00 pulcējās jaunieši, lai šo nakti aizvadītu ar slavas dziesmām, lūgšanām, klausītos mācītāju uzrunās un svinētu Sv. Vakarēdienu.

Aptuveni 80 sanākušie jaunieši no tuvām un tālām Latvijas vietām – Liepājas, Saldus, Auces, Dobele, Jelgavas, Ventspils, Rīgas, Bauskas, Siguldas, Cēsīm, Valmieras, Alūksnes, Madonas, Rūjienas, Mazsalacas tika sadalīti 9 lūgšanas grupās, kuru vadītāji bija paši jaunieši.

Šī vakara īpašās lūgšanu tēmas bija – Personīgās attiecības ar Dievu, ģimene, mūsu draudzes un sabiedrība.

Pirms katras nodošanās lūgšanai tika dziedātas slavēšanas dziesmas un uzklausītas mācītāju uzrunas. Šajā naktī mūs uzrunāja V. Reķis, V. Zilgalvis, V. Latgalis, I. Roderts.

Nakts pārsteiguma viesis bija mīms Dmitrijs, kurš izjustā pantomīmā stāstīja par mūsdienu samarieti, par to, ka viss ir tavās rokās, par vīru, kura pienākums bija iedegt lukturus.

Lūgšanu grupu vadītāji:

Edgars Zaikovskis

Lūgšanas gan vienatnē, gan arī kopā ar kādu lūgšanu grupiņās man vienmēr ir bijušas īpašas. Lūgšana ir laiks, ko es varu izmantot, būdams tiešā kontaktā ar visuma Radītāju, un varu būt drošs, ka tam nav nekādu traucējumu, vienalga, vai tā ir nakts, vai diena, vai sestdiena,

vai trešdiena.

Pirms šīs lūgšanu nakts biju lūdzis, lai Dievs ir ar mani klāt un lai šīs lūgšanu grupiņas laiks ir svētīgs ne vien man, bet arī visiem, kas mēs esam. Manā grupā Dievs bija ievēdis kādu cilvēku, kas nav saistīts ar Adventistu baznīcu, un es jutu Dieva klātbūtni, kad šis cilvēks uzdeva jautājumus un vēlējās saņemt atbildes. Jutu, ka Dievs dod īstos vārdus atbildēt, un arī redzēju, ka cilvēka sirds atvērās. Varbūt, ka Dievs ir iesējis sēklu, kas ar laiku pārvērtīsies ziedā. Debesu Tēvs vienmēr ir pildījis savus solījumus un izdara visu daudz labāk nekā mēs to pat spētu iedomāties. Paldies Viņam!

Ainis Kaspars

Lūgšanu nakts bija sadalīta pa četrām dažādām tēmām. Pirmā tēma bija „Manas attiecības ar Dievu un mana nodošanās Viņam”. Otrā tēma bija „Manas ģimenes, tuvāko cilvēku attiecības ar mani un Dievu”. Trešā – „Mana draudze, draugi” –, kad bija iespēja lūgt par draugiem un draudzes vajadzībām. Pēdējā, ceturta tēma, bija par valsti, tautu un sabiedrību. Šīs tēmas aptvēra visas mūsu dzīves jomas. Mēs dzīvojam valstī, mums ir draugi un vecāki un mums ir vajadzīgas attiecības ar Dievu

Sagaidot rītu un noslēdzot pasākumu, tika svinēts Svētais Vakarēdiens, kas vēlreiz ļoti emocionāli mums atgādināja, cik dārgi esam atpirkti, cik neizmērojama ir Jēzus mīlestība. Atskatoties uz šīs nakts notikumiem, ir patīkami redzēt, ka jaunieši vēlas būt ciešākās attiecībās ar Dievu, stiprināt draudzības saites viens ar otru, un, lai izjustu šo atmosfēru, ir gatavi ko ziedot. Atsaucoties uz Lūgšanu nedēļas noslēdzošo lasījumu – Tā turpināt.

“Vai nezināt, ka skrējēji stadionā gan visi skrien, bet tikai viens dabū goda algu. Skrieniet tā, ka jūs to dabūjat. Kas piedalās sacīkstēs, tas ir atturīgs visā, viņi tāpēc, lai dabūtu iznīcīgu vainagu, bet mēs neiznīcīgu. Tātad es skrienu ne kā uz ko nezināmu, es cīnos ne kā gaisu sizdams. Bet es norīdu un kalpinu savu miesu, lai, citiem sludinādams, pats neklūstu atmetams.” (1.Korintiešiem 9:24-27)

gan pašiem, gan arī citiem stāstīt par Dievu, un, ja mēs paši esam ieguvuši īpašus piedzīvojumus ar Dievu, tad arī citiem mēs varam par to liecināt. Šīs lūgšanu tēmas parādīja arī to, ka mums ir svarīgi visi cilvēki, kas ir mums apkārt, ne tikai svarīgi esam mēs paši un mūsu draugi, bet ikviens apkārt esošais cilvēks, jo Kristus Savu dzīvību ir atdevis par visiem cilvēkiem. Mums jāatceras, ka mēs dzīvojam pasaulē, kur daudziem cilvēkiem ir grūti, ir dažādas problēmas. Mūsu lūgšanās izskanēja, lai ikviens iemīlētu Dievu un pieņemtu to mīlestību, ko Viņš mums piedāvā. Protams, pats galvenais, lai katrs pats no sirds pieņemtu Kristu, ne tikai ar vārdiem, bet savā sirdī ielaistu Kristus spēku un varētu savā dzīvē liecināt par to citiem.

Arnolds Āriņš

Pārsteigums, kad Dievs atbild. Noteikti mums visiem vajadzētu dalīties ar atbildēto lūgšanu pieredzi, jo tas stiprina un iedrošina ļoti daudzus. Arī mani iepriecināja Dieva ātrā atbilde.

Mūsu lūgšanu grupā mēs lūdzām par vienu no mūsu mammām. Viņa bija ļoti nevesela. Tāpēc lūdzām Dieva vadību un veselību. Nākamajā dienā, kad grupas biedrs piecēlās, viņu pārsteidza kāda lieta. Kāds ļoti šīverējās pa māju, viņš skatās, ka tas ir mammucis. Dievs mūsu lūgšanu bija uzklauzījis 100%.

Mēs kā kristieši esam pieraduši pie atbildētām lūgšanām, bet mūsu lūgšanu grupā bija kāds nekristietis, kas tuvu pazina šo ģimeni. Viņš pats atzinās, ka sākotnēji neticēja, ka kaut kas mainīsies pēc lūgšanas, bet kad pats to ieraudzīja savām acīm, viņš bija šokā. Paldies Dievam par uzklauzītām lūgšanām, un lai Viņa miers un žēlastība pilda jūsu dzīves!

Arnis Tērauds

Sākumā ap šo lūgšanu nakts pasākumu izvērtās dažas intrigas. Proti, ka nakts ir paredzēta gulēšanai, un nevajadzētu atrasties nomodā visu nakti.

Līdz ar to izvērsās daudzas diskusijas jauniešu starpā par pasākumam izvēlēta laika pareizību, tika likti lietā daži

Bībeles panti par to, ka nakts tumšajās stundās pasākumam nevajadzētu notikt. Bet es vēlētos jauniešiem un arī gados vecākiem cilvēkiem izteikt atgādinājumu ar Sal.pam. 24:30-

34 vārdiem: “Es gāju gar slīnķa tūrumu un gar neļēgas vīna dārzu, un, redzi, tur auga vienīgi nātres, vīna dārzs bija pilns dadžu, un akmeņu iežogojums ap to bija sabrucis. Kad es to redzēju, es to ņēmu pie sirds, liku vērā, nolūkojos uz to un mācījos no tā: tu gribi drusku gulēt un vēl drusku pasnaust, un drusku salikt rokas, lai atpūstos. Bet tad tev tava nabadzība pienāks ātriem soļiem kā ceļiniece un tavs trūkums kā bruņots vīrs.” Padomāsim par savu attiecību dārzu ar Dievu, vai mēs neesam aizsnaudušies? Man ir liels prieks par jauniešiem, kuri nesnauda, bet aizlūdz par savām draudzēm, draugiem, ģimenes locekļiem, par personīgajām attiecībām ar Dievu!

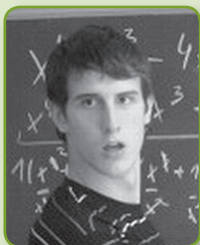
Pasākuma dalībnieki:

Ieva Rudzīte

Lūgšana ir kā papildus spēks. Tas palīdz, kad nejūties labi un kad jūties labi. Tādu īpaši atbildētu lūgšanu man nebija bijis, iespējams, nebiju tās ievērojuši. Bet pirms pāris mēnešiem divas manas lūgšanas tika atbildētas vienā dienā.

Ļoti ilgu laiku lūdzu par savu brāli, lai viņš satiktu kristīgu draudzeni. Pēc daudziem mēnešiem mamma kādā brīdī man saka, ka brālis iepazinies ar meiteni, kura ir kristiete. Viņš daudz strādāja, nebija nevienas brīvas dienas, bet tagad kopā ar Dievu ir sakārtojies savu laiku un Dievu ielicis pirmajā vietā! Tās pašas dienas vakarā saņēmu SMS no māsas, par kuru arī biju lūgusi ļoti ilgi. Lūdzu, lai viņa atrastu svarīgo sava dzīvē, lai saprastu, ka bez Dieva viņai nav pilnīga dzīve. Īsziņā, ko saņēmu, bija šāds teksts: “Es vairs nevaru tā, man ir vajadzīgs Dievs...” Sajūta, kas mani pārņēma tajā brīdī, nav aprakstāma. Sirds bija pilna prieka un pateicības par šiem atgrieztajiem ģimenes locekļiem. Piepildās šis brīnišķais apsolījums: “Un visu, ko jūs ticībā lūgsit, to jūs dabūsit.” (Mateja 21:22)

Mārcis Mucenīks

Apmēram nedēļu pirms lūgšanu nakts man pazvanīja kāds draugs un teica, ka esot dzirdējis par kaut kādu pasākumu Rīgā, un viņš arī vēlētos tajā piedalīties. Tas bija īsts pārbaudījums manām lūgšanām jau pirms lūgšanu nakts, jo šo puisī bija aicinājis uz daudziem citiem

evanģelizācijas pasākumiem, taču neveiksmīgi, bet lūgšanu nakts likās pārāk personīga un garīga priekš cilvēka, kurš pat īsti netic Dieva eksistencei. Taču kārtējo reizi pārliecinājos, ka Dieva ceļi ir neizdibināmi, jo manam draugam pasākums ļoti patika, un viņš piekrita uzaicinājumiem uz citiem pasākumiem. Ticu, ka Dievs aizskāra viņa sirdi.

Inese Irmeja

Lūgšanu nakts noslēgumā bija paredzēts vakarēdiens. Man šķita ļoti labi, ka sākumā mācītājs Ivo Roderts izskaidroja vakarēdiena nozīmi, simboliku un jēgu. Tas noteikti bija svarīgi tiem cilvēkiem, kuri šo terminu dzirdēja pirmo reizi. Man šķita ļoti svētīgi, ka tika dota iespēja

pavadīt laiku divatā ar Debesu Tēvu, lūdzot un pārdomājot lūgšanu nakti. Vēl bija iespējams aprunāties ar mācītājiem Ivo Rodertu vai Vilni Latgali un kopā lūgt Dievu.

PERSONĪBA: RASA MELNGALVE

Darbojas Ogres adventistu draudzē.

Trīs lietas, ko noteikti nemainītu savā dzīvē

Ir diezgan daudz lietu, kuras es vēlos mainīt savā dzīvē. Bet nemainīt? Pirmkārt, ļoti vēlos, lai vienmēr galvenais un vienīgais manas dzīves Vadītājs ir Dievs, kā tas ir bijis līdz šai dienai. Tikai vēlos, lai mana

pieķeršanās Tam Kun-gam būtu vēl spēcīgāka un neatlaidīgāka. Gribu būt vēl dedzīgāka kristiete. Otra tikpat svarīga lieta, kā pirmā – Bībele. Trešā lieta – ģimene. Mans vīrs un dēliņš – tās ir īpašas dāvanas, ko Dievs man dāvājis! Cilvēki viens otram mēdz uzdāvināt arī tādas dāvanas, kas otram ne vienmēr noder un patīk, bet Dievs redz, kas mums vajadzīgs, un Viņš nekad neklūdās.

Pirmā atbildētā lūgšana, ko atceras

Tas bija bērnībā, kad man bija 7 gadi. Man bija skaists rokas pulkstenis ar sudraba ķēdīti. Kādu dienu rotaļājos siena šķūnī. Pēc laiciņa pamanīju, ka man uz rokas vairs nav pulksteņa. Biju ļoti nobijusies un uztraukusies, ka nu gan mājās dabūšu rājienu no mammas, tāpēc uz mājām ātrāk neiešu, kamēr neatradīšu šo īpašo pulkstenīti. Zināju, ka ir tikai viens veids, kā atrast šo lietu – lūdzot palīdzību no Dieva. Bet to sapratu tikai tad, kad pēc ilgas meklēšanas siena kaudzē nebija nekāda rezultāta. Tad lūdzu: “Mīļais Debesu Tēvs! Lūdzu, palīdzi man atrast pazudušo rokas pulksteni!” Nepagāja ilgs laiks, kad pazudušo mantu drīz vien atradu tieši tajā pašā vietā, kur pirms lūgšanas ilgi biju meklējusi, pāršķirstot smalki gandrīz katru salmiņu.

Ko visvairāk novērtē savā draudzē

Liela Dieva svētība ir bērni. Kaut arī mūsu draudzē viņu nav daudz, tomēr saskatu, ka mums ir veicams īpašs uzdevums ar katru mazo dvēselīti. Par to arī saka Salamans Sal. pam. 22:6 – “Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs kļūvis.”

Nozīmīgākais apsolījums, rakstu vieta Bībelē

Man svarīgs liekas katrs Dieva apsolījums, grūti atdalīt, kurš būtu īpaši nozīmīgs. Es gribētu, lai manā dzīvē piepildās šis Bībeles pants, un novēlu to arī jums: Atklāsmes 2:10 — “... Esi uzticīgs līdz nāvei, tad es tev došu dzīvības vainagu.”

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu Latvijas draudžu savienības
bērnu nodaļas vadītāja.

Varavīksnes stāstiņš

Bērni, mēs, vārniņu ģimene, 21. martā bijām Rīgā kādā interesantā pasākumā - Bērnu radošo spēju festivālā „Varavīksne 2009”, kur bija sabraukuši daudz smaidošu un talantīgu bērnu. Ko tik viņi nedarīja-spēlēja uz dažādiem mūzikas instrumentiem, dziedāja, spēlēja teātri, pat dejoja! Mēs sēdējām uz palodzes dievnamā un klusiņām visu vērojām un fotografējām. Esam nepacietīgi un vēlamies gan pastāstīt, gan parādīt arī kādu foto no mūsu kolekcijas. Tad nu klausieties stāstu, kuru dzirdējām dievkalpojumā.

Kādu reizi pasaules krāsas sāka strīdēties: katra centās pierādīt, ka tieši tā ir vissvarīgākā, visnoderīgākā, vismīļākā. Zaļā teica: „Ir pilnīgi skaidrs, ka es esmu vissvarīgākā. Es esmu dzīvības un cerības krāsa. Es esmu tikusi izvēlēta zālei, kokiem, lapām – bez manis visi dzīvnieki nomirtu. Paraugieties pāri laukiem, un jūs redzēsiet, ka es esmu vairākumā.” Zilā pārtrauca zaļo: „Tu tikai domā par Zemi, bet palūkojies uz debesīm un jūru. Tas ir ūdens, kas ir dzīvības pamats, un tas nonāk augšā mākoņos no jūras dziļēm. Debesis dod telpas un miera sajūtu. Bez mana mierīguma jūs visas būtu nekas.” Dzeltēnā ieķīkinājās: „Jūs visas esat tik nopietnas! Es ienesu smieklus, jautrību un siltumu pasaulē. Saule ir dzeltēna, Mēness ir dzeltens, zvaigznes ir dzeltenas. Katru reizi, kad tu paraugies uz saulespuķi – visa pasaule smaida tev pretī. Bez manis pasaulē nebūtu jautrības!” Oranžā bija nākošā, kas sāka cildināt sevi: „Es esmu veselības un spēka krāsa. Manis varbūt nav tik daudz, bet tāpēc esmu jo vērtīgāka, jo kalpoju cilvēku dzīves vajadzībām. Manī ir vissvarīgākie vitamīni – atcerieties burkānus, ķirbjus, apelsīnus, mango un papaiju. Es nerēgojos apkārt visu laiku, bet, kad es piepildu saullēkta vai saules rieta debesis, mans daiļums ir tik fascinējošs, ka neviens par jums, pārējām, vairs pat neatceras.” Sarkanajai beidzot pietrūka pacietības: „Es esmu briesmu un drosmes krāsa. Es vienmēr cīnīšos par taisnu lietu. Es esmu uguns un siltums. Bez manis Zeme

būtu tikpat tukša kā Mēness! Es esmu mīlestības krāsa un mīlu sarkanas rozes un magones.” Violetā izslējās visā savā augumā. Tā bija gara auguma un runāja ar lielu pacilitāti: „Es esmu karaliskuma un varas krāsa. Karaļi vienmēr ir mani izvēlējušies, jo es esmu autoritātes un gudrības zīme.”

...un tā krāsas turpināja sevi slavēt, katra pārliecināta par savu pārkumu. Viņu strīdiņš kļuva arvien skaļāks un skaļāks. Pēkšņi nozibēja spožs zibens un nogranda pērkons, un sāka aumaļām gāzt lietus. Krāsas sarāvās bailēs, saspiežoties ciešāk un atbalstot viena otru.

Jezgas pašā vidū sāka runāt Lietus:

„Krāsas, kāpēc jūs strīdaties savā starpā, kāpēc domājat, kā kāda no jums ir vissvarīgākā?”

Vai tad jūs nezināt, ka katrai no jums ir savs uzdevums, un tomēr visas kopā jūs nesat Dieva apsolījumu kopš seniem laikiem...

Jūs, bērni, arī esat tik krāsaini jeb dažādi ne tikai apģērba dēļ, ko valkājat! Jūsu mati, acu krāsa katram ir sava un īpaša. Mums katram ir arī savas intereses – kaut kas, ko darām ikdienā. Tā var būt zīmēšana, dziedāšana, kāda mūzikas instrumenta spēle, viesmīlība utt. Šīs spējas jeb talanti ir dāvana no Dieva. Jūs visi esat īpaši un svarīgi! Šajā dažādībā Dievs Jūs aicina būt draudzīgiem un kalpot Dievam ar to dāvanu, kādu viņš tieši Tev ir devis!

Dāvanu meklēšana un atpazīšana

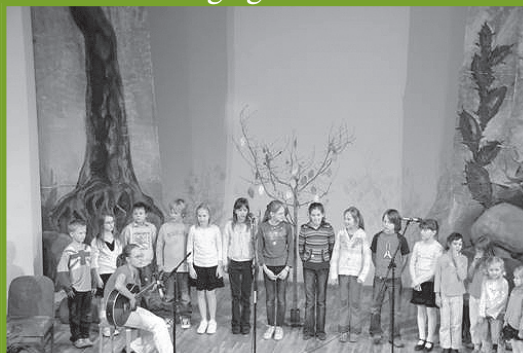
Karoga gatavošana

Bērnu ansamblis

Mūzikas grupa

„Sadraudzības” dziedātāji

Skečs „Skudra Rūdis”

Programmas vadītāji

Miķelis spēlē uz marimbas

Valmieriešu uzvedums

„Sadraudzības” dejotāji

Tukumnieku uzvedums

Rīgas 1. draudzes uzvedums

Bērnu iespaidi par festivālu

„Sadraudzības” bērnu domas:

Elvijs (9 gadi): Patika, ka Bībeles stundas laikā bija jāmeklē zem krēsliem lapiņas.

Jānis (9 gadi): Man ļoti patika braukt uz Rīgu. Es biju priecīgs, ka bija ko ēst un dzert. Man patika gan pirmais pasākums, gan otrais. Es Rīgā satiku savus vecos klasesbiedrus - Aleksi, Maksimu un Katrīnu.

Mārcis (6 gadi): Patika visas aktivitātes Bībeles stundā, sevišķi rokas likšana uz karoga.

Raušu ģimenes meitenes: Mums ļoti patika uzstāties! Patika teātris par mazo pelīti.

Beāte: Man viss patika - un man taču bija jālūdz visu priekšā!

Tabita (kas dejā taisīja špagatu) pēc pāris dienām teica: „Mammu,

es tā gribētu vēlreiz braukt uz to pasākumu Rīgā!”

Tukumnieku domas:

Beāte un Santa: Vislabāk patika priekšnesumi.

Alise un Amanda: Patika uzvedums par pelīti.

Haralds: Man vislabāk patika to teātri taisīt!

Henrijs: Viss bija labi!

Anrijs: Man vislabāk patika DARBOTIES sabatskolas grupā!

Visi bērni uz jautājumu „Vai vēl kādreiz gribētu piedalīties?” atbildēja ar lielu „Jā!”

Liels paldies jums, bērni, ka atbraucāt, un arī visiem, kas palīdzēja organizēt! Īpašs paldies sabatskolas skolotājiem no Tukuma, Talsiem, Siguldas, Valmieras, Smiltenes, Sadraudzības, Rīgas 1. un Rīgas 5. draudzes, kas sagatavoja interesantu priekšnesumu programmu.

Miklainā pazušana

Pagājuši 2 mēneši, kopš 16. februārī pazuda Adventistu medicīniskās misijas lidmašīna Venecuēlas dienvidos. Joprojām nav skaidrs, kas noticis ar lidaparātu un visiem pasažieriem.

Lidmašīnu tajā dienā vadīja Roberts Nortons, kurš ir Adventistu Medicīnas aviācijas Venecuēlas nodaļas vadītājs. Bez viņa lidmašīnā bija vēl 6 pasažieri – Nortona sieva Neiba, adventistu skolotājs un divas sievietes ar saviem bērniem, vienai līdzī bija 14 gadīga meita, otrai viņas jaunākais dēls. Nortona un viņa sievas uzdevums bija transportēt cilvēkus uz ārstniecības iestādi plašākas medicīniskās palīdzības sniegšanai.

Deivids Geits, Adventistu Medicīnas aviācijas dibinātājs, martā devās uz Venceuēlu, lai mēģinātu noskaidrot, kas noticis ar Nortona vadīto lidmašīnu. Visticamāk, notikusi avārija sliktā laika apstākļu dēļ, kādi bija, lidmašīnai dodoties pāri Venecuēlas džungļiem uz Bēteles reģionu. Tomēr neviena lidmašīna vai radiolokācijas punkts nav saņēmis briesmu signālu, lai arī mehāniķi apstiprinājuši, ka briesmu signālu pārraides lokatori ir darbojušies. “Tā kā briesmu signāli nav uztverti, ir jāpieņem iespēja, ka lidmašīna nav avarējusi, bet pazudusi citu iemeslu dēļ,” saka Deivids Geits.

Pirms nozušanas no Nortona lidmašīnas saņemti vairāki gari ziņojumi, kuri nebija atšifrējami sliktā laika apstākļu dēļ. “Nortons reti deva garus ziņojumus, tādēļ, jādedomā, viņš patiešām bija saskāries ar nopietnu problēmu,” domā Geits.

Tiklīdz tika saņemtas ziņas, ka lidmašīna ir pazudusi, tika uzsākti meklēšanas darbi, tomēr tie nesekmējās ar panākumiem. Tagad meklējumus turpina Baznīcas pārstāvji, slēdzot līgumus ar glābšanas komandām, kuras turpina meklēt jebkādas lidmašīnas pēdas vai atlūzas.

Baznīcas komunikācijas direktors Venecuēlā Rodolfo Eskobārs saka, ka ir vairākas liecības no iedzīvotājiem

Karūnas apkaimē, ka viņi dzirdējuši, ka vētras laikā gaisā pēkšņi aplklusis lidmašīnas motors. Līdz ar to meklētāji cer, ka atradīs lidmašīnu.

Nortons bija pilots ar vairāk nekā 20 gadu pieredzi. Pēdējos 8 gadus viņš kalpoja Venecuēlā. Viņa sieva Neiba bija medmāsa un strādāja ar vietējiem iedzīvotājiem.

Uzbrukumi Gvatemalā

Februāra beigās Adventistu draudzes locekļi pulcējās uz īpašu piemiņas dievkalpojumu, lai sērotu par savu mācītāju Ēriku Kerritosu, kurš tika nogalināts savas ģimenes acu priekšā.

33 gadus vecais mācītājs kopā ar ģimeni brauca ar savu automašīnu, kad tās ceļu nobloķēja cits auto. No turienes tika raidīti vairāki šāvienī vadītājam,

kurš notikuma vietā mira.

Kerritoss, kurš vairāk nekā desmit gadus pirms tam bija kalpojis kaimiņu valstī Hondurasā, ir pēdējais no upuriem pēdējā laikā. Kopš 2008. gada nogalināti jau 12 adventisti. Vēl apmēram 100 ir apzagti, 10 adventisti nolaupīti.

Vardarbība un noziedzība uzplaukusi pēc tam, kad aktīvu cīņu pret narkotiku tirdzniecību uzsāka Meksika. Noziedzīgie grupējumi šķērsojuši Meksikas un Gvatemalas robežu un tagad aktīvi uzdarbojas šajā valstī, atnesdami līdzī vārdarbību. Izmeklētāji domā, ka Kerritoss nogalināts kļūdas pēc, jo uzbrucēji gribējuši izrēķināties ar kādu citu.

Komunikācijas direktors šajā reģionā Valters Cigenza saka, ka draudze Hondurasā ir šokēta. Viņaprāt, nekas pēdējos gados nav draudzi tā satriecis kā šis gadījums. Uz piemiņas dievkalpojumu bija sanākuši 800 cilvēki, vēl vairāk klausījās tiešraidi radio.

Ērikam Kerritosam šeit palika sieva un trīs gadus veca meitiņa.

Drīz vien pēc šīs ziņas atnāca ziņojums par nākamo uzbrukumu. Tikai dienu pēc piemiņas dievkalpojuma uzbruka mācītājam, kurš sludināja piemiņas pasākumā. Viņu sadūra, bet viņš izdzīvoja. Galvā nācās sašūt 10 brūces. Baznīcas vadība ziņo, ka draudzes locekļi grasās organizēt nacionāla

mēroga gājieni, lai protestētu pret kriminālo vardarbību.

Pret reliģijas nomelnošanu

ANO Cilvēktiesību padome marta beigās pieņēma rezolūciju, kurā nosodīta “reliģijas nomelnošana”, atzīstot to par cilvēktiesību pārkāpumu. Adventisti, kuri iestājas par reliģisko brīvību, pauž bažas par šo rezolūciju. Viņaprāt, tā var nopietni ietekmēt katra cilvēka tiesības brīvi izteikties.

Pakistānas ierosināto tiesiski nesaistošo rezolūciju, kuru Islamabadā iesniedza musulmaņu valstu vārdā, atbalstīja 23 Cilvēktiesību padomē pārstāvētās valstis, 11 balsoja “pret”, bet 13 atturējās.

Rietumvalstis un plaša nevalstisko organizāciju alianse pauda savu neapmierinātību ar piedāvāto tekstu, kurš ir kārtējais no pēdējā laikā vērojamiem mēģinājumiem paplašināt cilvēktiesību jēdzienu, attiecinot to ne tikai uz indivīdiem, bet arī uz reliģiskajām kopienām.

“Reliģijas nomelnošana ir nopietns cilvēka cieņas apvainojums, kas noved pie tās sekotāju brīvības ierobežošanas un reliģiskās vardarbības kurināšanas,” teikts padomes apstiprinātajā tekstā, piebilstot, ka “islāms bieži tiek nepamatoti saistīts ar cilvēktiesību pārkāpumiem un terorismu”.

Rezolūcijā valstis aicinātas aizsargāt reliģiskos objektus, svētvietas un simbolus, pieņemot likumus, kuri “liegtu nesodāmību” tiem, kas izrāda neiecietību pret etniskajām un reliģiskajām minoritātēm, un “īstenot visus iespējamus pasākumus, lai veicinātu iecietību un cieņu pret visiem reliģiskajiem uzskatiem”.

Pirms tam 180 sekulārās, reliģiskās un mediju organizācijas no visas pasaules aicināja diplomātus noraidīt rezolūciju, kura “zināmās valstīs var tikt izmantota, lai aplūsinātu un iebiedētu cilvēktiesību aktīvistus, reliģiskos disidentus un citas neatkarīgās balsis”. Pret rezolūciju iebilda gan adventistu pārstāvja Džona Grāca vadītā Starptautiskā Reliģiskās brīvības asociācija, gan bažas izsaka Adventistu Baznīcas pārstāvji.

“Kas noteiks, kad reliģija ir nomelnota?” jautā Adventistu Baznīcas Likumdošanas departamenta vadītājs Berijs Basijs.

“Kas noteiks, kad reliģija ir nomelnota?” jautā Adventistu Baznīcas Likumdošanas departamenta vadītājs Berijs Basijs.

Citu konfesiju ziņas

Par un pret praidu

Rīgas kristīgo draudžu kolēģija aicinājusi aizliegt šā gada maijā paredzēto geju un lesbiešu gājieni. Savukārt Rīgas izpilddirektors Andris Grīnbergs kolēģijas darba

grupas sēdē aicinājis konfesiju pārstāvjus gājieni ignorēt. Grīnbergs uzskata, ka būtu nepieciešams aicināt cilvēkus nepievērst šādiem pasākumiem uzmanību, līdz ar to mazinot pašu pasākuma organizatoru interesi organizēt līdzīgus pasākumus arī turpmāk. Sēdē gan Latvijas Kristīgā Radio prezidents Tālvāldis Tālbergs norādīja, ka konfesiju pārstāvji nedrīkst stāvēt klusu par šādu pasākumu rīkošanu. "Mums ir jāiestājas kategoriski pret šādiem gājieniem vai cita veida aktivitātēm," sacījis Tālbergs. "Mēs respektējam katra cilvēka tiesības uz privāto dzīvi un tiesības brīvi izvēlēties savu seksuālo orientāciju, taču mēs kategoriski iebilstam pret publisku amorāla un pret dabiska dzīvesveida propagandēšanu. Šāds dzīvesveids ir pretrunā ar Latvijā pastāvošām tradicionālām ģimeniskām vērtībām un to, ka laulība ir savienība starp vīrieti un sievieti, kas ir ierakstīts Latvijas Republikas Satversmē," teikts vēstulē. Vēstuli parakstījuši pārstāvji no visām lielākajām Latvijas Baznīcām, tostarp Adventistu Baznīcas. Lesbiešu, geju, biseksuālu, transpersonu un viņu draugu apvienība "Mozaika" savu pieteikumu gājienam iesniedza jau pagājušā gada 22. oktobrī ar diviem iespējamajiem gājiena maršrutiem. Gājiens plānots 16. maijā.

Dievticīgo vairāk

Gandrīz puse jeb 43,2% Latvijas iedzīvotāju uzskata, ka dzīvību uz Zemes ir radījis Dievs, savukārt 31,6% iedzīvotāju ir pārliecināti, ka dzīvība radusies evolūcijas un dabiskās atlases ceļā, liecina pētījumu aģentūras SKDS aptaujas dati. Tāpat salīdzinoši liela daļa aptaujāto – 25,2% – atturējušies norādīt, kuram no šiem uzskatiem viņi piekrīt.

Caurmērā biežāk ticību Dieva jeb saprātīgā Radītāja veikumam paudušas aptaujātās sievietes (47%), iedzīvotāji, kuri vecāki par 55 gadiem (48%) un lauku apvidos dzīvojošie (48%). Visbiežāk par to ir pārliecināti Latgales iedzīvotāji (56%). Savukārt pārliecību, ka dzīvība radusies evolūcijas un dabiskās atlases ceļā, izteikuši iedzīvotāji vecumā no 18 līdz 34 gadiem (36%), iedzīvotāji ar augstiem ienākumiem (40%) un vidzemnieki (37%).

Latvijā ticība evolūcijas teorijas radītāja Čārlza Darvina postulētajām idejām nav atkarīga no izglītības līmeņa. Aptauja liecina, ka aptuveni vienāds iedzīvotāju īpatsvars ar pamata, vidējo un augstāko izglītību paudusi pārliecību, ka dzīvība radusies evolūcijas un dabiskās atlases ceļā.

Salīdzinot rezultātus ar 2005. gadā veiktās aptaujas datiem, atklājies, ka pēdējo trīs gadu laikā par četriem procentpunktiem (no 28% līdz 32%) pieaudzis Darvina teorijas atbalstītāju īpatsvars. Savukārt iedzīvotāju īpatsvars, kuri uzskata, ka dzīvību radījis Dievs, nav būtiski mainījies.

Neēd augļus un dārzeņus

Tikai 2% Latvijas iedzīvotāju apēd dienā nepieciešamo augļu un dārzeņu daudzumu, To atklājusi nesen veiktā "Nielsen" Baltijas iedzīvotāju aptauja.

Kopumā zināšanu līmenis par uztura speciālistu

ieteikumu – apēst vismaz piecas augļu vai dārzeņu porcijas dienā – ir ļoti zems visās Baltijas valstīs. Pēc aptaujas datiem, kā galveno iemeslu nepietiekamai augļu un dārzeņu lietošanai uzturā respondenti minējuši laika trūkumu.

"Pēc pētījuma rezultātiem redzams, ka lielākā daļa Latvijas iedzīvotāju nav informēti par to, ka mums ik dienu jāapēd vismaz piecas porcijas augļu un dārzeņu, lai uzturs būtu veselīgs un sabalansēts. Atgādināšu, ka viena porcija ir 100 gramu augļu un dārzeņu. Vairāk nekā puse aptaujāto ir atbildējuši, ka, viņuprāt, divas trīs porcijas ir tas augļu un dārzeņu daudzums, kas cilvēkam jāapēd ik dienu, tomēr tas pavisam noteikti nav pietiekami," pastāstīja diētas ārsts Atis Tupiņš.

Pēc aptaujas datiem, tikai aptuveni viena trešdaļa (33%) Latvijas iedzīvotāju ēd augļus un dārzeņus vismaz reizi dienā, kas ir sliktākais rādītājs starp Baltijas valstīm. Līderi augļu un dārzeņu ēšanā ir Lietuvas iedzīvotāji – vismaz reizi dienā tos ēd 75% lietuviešu, savukārt savu ikdienas maltīti vismaz reizi dienā ar dārzeņiem un augļiem papildina 56% Igaunijas iedzīvotāju.

Ejiet un dariet

**BAZNĪCAS
DIENAS 2009**
Valmiera 24.-26. jūlijs

„Baznīcas dienas” Valmierā

Šovasar no 24. jūlija līdz 26. jūlijam Valmierā plānots rīkot "Baznīcas dienas". Valmieras pašvaldība jau sniegusi savu atbalstu, šim pasākumam piešķirot 1000 latus, kuri tiks izmantoti atkritumu konteineru nodrošināšanai, apsardzei un citām sadzīviskām lietām.

Latvijas Evanģēliski luteriskās baznīcas arhibīskapa Jāņa Vanaga asistente Helēna Andersone informēja, ka ar pašvaldību vēl tiks pārrunāts, kādas ir iespējas "Baznīcas dienu" da-

lībniekiem nodrošināt nakšņošanu Valmieras skolās.

Pirmo reizi šādas dienas notika 2006. gadā Alūksnē, toreiz tajās piedalījās 2500 cilvēki. Šajā gadā plānots, ka Valmierā ieradīsies apmēram 2000 cilvēku. Andersone aicināja uzņēmējus, kas darbojas konsultatīvajā padomē, apsvērt iespēju sniegt savu finansiālo atbalstu dažādiem pasākumiem, kas iekļauti "Baznīcas dienās", piemēram, lai dienu dalībniekiem būtu iespēja nodrošināt vilcienu Rīga-Valmiera uz pasākumu un Valmiera-Rīga no pasākuma.

16. MAIJĀ
RĪGĀ, LĀČPLĒŠA IELĀ 117
9:00 – 18:30

• KO BIBELE SAKA PAR NAUDU • ĢIMENES TĒRINI UN
BUDŽETA PLĀNOŠANA • KĀ KRĀT UN IEGULDĪT • KĀ
IZKĻŪT NO PARĀDIEM • DESMITĀ TIESA UN ZIEDOJUMI

BĪBELES FINANSES

PEDALĪSĪES VIESLEKTORS PETER BRISCOE
NO CROWN EUROPE

PASAKUMU ORGANIZĒ CBMC LATVIJA SADARBĪBĀ AR CROWN EUROPE

CROWN FINANCIAL MINISTRIES
The Financial Freedom

cbmc
INTERNATIONAL

SEMINĀRS PAR BIBLISKAJĒM NAUDAS UN ĪPAŠUMA PĀRVALDĪŠANAS PRINCĪPIEM
AICINĀTI VISI — INDIVIDUĀLI, ĢIMENES, MAZO GRUPU UN KALPOŠANAS VADĪTĀJI.

14. MAIJĀ PL. 9:00–11:00, RĪGĀ, ĢERTRŪDES IELĀ 8
PREZENTĀCIJA PAR CROWN KALPOŠANU UN RESURSIEM
MĀCĪTĀJIEM UN DRAUDŽU KALPOŠANAS VADĪTĀJIEM

15. MAIJĀ PL. 9:00–18:00, JŪRMALĀ, "HOTEL JŪRMALA SPA", JOMAS IELĀ 47/49
BĪBELE UN BIZNESS 2009
SEMINĀRS UZŅĒMĒJIEM, VADĪTĀJIEM, PROFESIONĀLIEM

DALĪBAS MAKSA-ZIEDOJUMI (SEMINĀRA PAŠIZMAKSA VIENAM DALĪBNIEKAM 5 LŠ).
PIETEIKŠANĀS INFO@CBMC.LV VAI PA TĀLR. 26112258.
INFORMĀCIJA UN PIETEIKŠANĀS ANKETA WWW.CBMC.LV